

ELECCIONS

És evident que els qui critiquen la lentitud de la construcció europea tenen una mica de raó. Però també és evident que les dificultats trobades han estat múltiples i variades.

El camí recorregut vers la integració europea des de la conferència de La Haya (1948) fins els nostres dies no ha estat fútil. Aquest camí ha conegut èxits i fracassos. Cal reconèixer que la proposta Schuman, que finalitzà amb la signatura del tractat de París, el 18 d'abril de 1951, fou molt agosarada. A través d'ella es pretenia acabar el tradicional antagonisme franco-alemany i avançar, alhora, cap a la unificació europea. La manca d'una ratificació posterior per part del Parlament francès, de la Comunitat Europea de Defensa va suposar el fracàs d'aquesta iniciativa i conseqüentment de la Comunitat Política Europea. Era aquest el primer endebanc. El descoratjament s'estengué entre aquells qui, esperançats, havien imaginat una ràpida integració.

El sotrac fou superat. El 25 de març de 1954 se signen els tractats constituents de la Comunitat Econòmica Europea i de la Comunitat Europea de Energia Atòmica. D'aquesta manera, la construcció europea rebia una forta empenta.

Els primers anys de les institucions d'aquestes comunitats sobretot de la CEE, foren de gran activitat. Semblava possible que la integració fos un fet en un breu termini. Els més optimistes, però, no van comptar amb la negativa per part de les nacions a cedir la més mínima part de la una soberania. El sentiment nacional estava i està per damunt del comunitari. Però contràriament al que podia pensar-se, la integració no es frenà. El Consell únicament s'aprestà a alentar la marxa. Una prova d'això és l'augment progressiu dels poders del Parlament europeu des que inicià el seu funcionament. El fet més transcendent en les transformacions de l'esmentada institució fou la seva elecció mitjançant sufragi universal directe.

En la posada en marxa de la construcció europea, el procés de presa de decisions ha estat tradicionalment objecte

de debat. Mentre que al Parlament les decisions es prenen basant-se en les majories parlamentàries, al Consell tota decisió important s'ha de prendre per unanimitat. Els més crítics veuen en aquest comportament del consell un fre per a la marxa comunitària i defensen que l'única manera democràtica de controlar la Comunitat és mitjançant un major desenvolupament del Parlament. Davant d'aquesta idea, els pragmàtics dels afers polítics diaris contesten dient que quelcom diferent a la unanimitat només serviria per frenar l'avenç comunitari i posen com a exemple l'anomenada crisi de "la cadira buida". Els dos corrents d'opinió tenen part de raó.

No obstant això, el Consell té tendència a abusar de les seves atribucions: recorre en excés a la regla de la unanimitat. Una possibilitat que permetia contrarestar aquesta actitud és dotar el Parlament de majors poders. En aquest punt, però, sorgeix un altre debat. Per ventura un Parlament Europeu amb amplis poders, fins i tot constituents com alguns desitjarien, no buidaria de contingut els parlaments nacionals? Ara per ara l'únic que desitgen els europarlamentaris és que en la presa de decisions hi hagi una major cooperació Consell-Parlament.

El ciutadà que el 15 de juny vagi a votar incidirà amb el seu vot en aquests debats. Tanmateix, les anteriors eleccions ens indiquen que els ciutadans no són massa propensos a votar. Bé perquè no els interessa o perquè són contraris al projecte, el fet és que l'abstenció ha estat sempre molt alta. És això positiu per a les Comunitats? Els governs fan tot el possible per informar i conscienciar la població de la importància de la construcció europea?

En el cas d'Espanya aquestes eleccions es plantegen con un test. En elles es comprovarà l'interès que desvetlla Europa en el ciutadà donat que les eleccions de 1987, en realitzar-les conjuntament amb les municipals i en viure's encara els efectes de la recent adhesió, aportaren dades quant a participació que del tot segur no coincidirán amb les del juny.

DCIDOB

SEMINARI

RELACIONS ESPANYA-AMÈRICA CENTRAL,
1976-1988

Organitzat per la Asociación de Investigación y Especialización sobre temas iberoamericanos (AIETI) i el Centre d'Informació i Documentació Internacionals a Barcelona (CIDOB) es realitzà a Barcelona, durant els dies 29 i 30 de març, un seminari sobre "Relaciones España-América Central, 1976-1988".

En el seminari, que comptà amb la participació d'acadèmics, funcionaris públics i especialistes en aquest tema, s'analitzaren els temes següents:

- a) Les relacions polítiques i diplomàtiques entre Espanya i l'Amèrica Central.
- b) Les relacions econòmiques i la cooperació entre Espanya i l'Amèrica Central.
- c) Espanya i les relacions entre la CE i l'Amèrica Central.
- d) Els mitjans de comunicació espanyols i les relacions amb l'Amèrica Central.

Del desenvolupament del seminari se'n poden extreure les conclusions següents:

- 1) La nova situació internacional, amb una marcada tendència a la distensió, permet un aprofundiment en les relacions entre Espanya i l'Amèrica Central.
- 2) L'any 1992 representa un punt de confluència de dos dels objectius de les relacions exteriors d'Espanya: el desenvolupament del procés d'integració europea i el reforçament dels vincles, vers un futur, amb l'Amèrica Llatina. S'hauria de procurar que l'assoliment d'ambdós no generi situacions contradictòries sinó complementàries.
- 3) L'excessiu èmfasi en l'enfocament europeu, característic de la política exterior espanyola, suposa un greu perill d'absorció dins d'aquest marc en perjudici del paper i la responsabilitat d'Espanya en el conjunt de les seves relacions exteriors i en concret respecte a l'Amèrica Central.

4) L'absència d'un debat profund i d'iniciatives per part de les forces públiques fa evident la necessitat d'una major participació democràtica en el disseny de la política adreçada a l'Amèrica Central. L'objectiu prioritari passa per l'elaboració d'un marc jurídic estable sobre cooperació per al desenvolupament, que esdevingui l'evidència del canvi social en la política exterior espanyola.

5) El percentatge de la quota espanyola del PIB destinat a la cooperació es considera insuficient per aconseguir uns objectius dignes i eficaços. L'objectiu per al 1992 hauria d'ésser el d'arribar a la mitjana que els països membres del CAD destinen a aquesta finalitat.

6) El marc de pau regional iniciat mercès als acords d'agost de 1987 (Esquipulas II), així com els plans i programes de cooperació sorgits a l'emparedat del mateix, han d'usar-se com a referència per inserir la política de cooperació espanyola.

7) Un cop observat el perfil de les relacions econòmiques i comercials Espanya-Amèrica Central i les dificultats que suposa un canvi substancial a curt termini, els diversos protagonistes de la cooperació haurien de definir els sectors prioritaris i els agents més adequats per a desenvolupar programes adreçats a millorar la situació.

8) Quant a les relacions polítiques, culturals, científiques i tecnològiques haurien d'establir-se programes ambiciosos i concrets que permetin intensificar els vincles d'Espanya amb la regió, col·laborant a la democratització i al desenvolupament institucional i a la formació de tècnics en les àrees més propícies per al desenvolupament econòmic i social centramerica.

Per acabar, cal fer esment de les propostes que sorgiren del seminari i que comptaren amb l'aprovació dels assistents.

I Generals

- Intensificació del diàleg cooperatiu entre les diferents instàncies oficials espanyoles i europees amb els seus interlocutors centramericans.
- Creació de mecanismes de coordinació i de gestió col·lectiva entre els agents institucionals i socials actius de cooperació d'Espanya i de la resta de països europeus en col·laboració amb organismes centramericans.
- Aprofitament del favorable estat d'opinió de la població espanyola vers l'ajut a la promoció de la pau i el desenvolupament centramerica.

II Accions a emprendre

- Constitució d'un grup de treball permanent d'organismes no governamentals espanyols d'investigació per al desenvolupament dels esmentats objectius.
- Identificació, avaluació i seguiment a les polítiques de cooperació al desenvolupament, d'Espanya i d'Europa vers l'Amèrica Central.
- El grup de treball elaborarà projectes sobre aspectes generals o puntuals de la cooperació amb l'Amèrica Central, tant per a dur a terme en el seu àmbit d'actuació com per a presentar iniciatives legislatives o polítiques davant les instàncies competents espanyoles o europees.

ELECCIONS EUROPEES EN SOLIDARITAT AMB EL TERCER MÓN

A CIDOB es col·labora de forma convençuda i intensa en dues campanyes actuals per a sensibilitzar els ciutadans dels països europeus.

Per avançar en la solució dels problemes mundials de la pau i el desenvolupament s'ha de modificar el sistema actual de l'economia i la política internacionals. S'han de canviar les relacions entre el Sud i el Nord.

Davant les eleccions europees

Visites als candidats al Parlament Europeu, difusió d'un tríptic sobre les eleccions europees amb l'eslògan «VOTEU PEL TERCER MÓN», taula rodona amb alguns candidats, comunicacions als mitjans de comunicació, etc... Aquesta ha estat la campanya portada de conjunt amb altres ONGS de Catalunya, seguint les pautes del Comitè d'enllaç de les ONG d'Europa.

Pel seu interès recollim el text dels deu punts presentats als candidats al Parlament Europeu.

Europa pot jugar un paper determinant per al canvi de les relacions Nord/Sud. De fet, és el més important interlocutor comercial dels països en vies de desenvolupament i també la seva principal font d'ajut oficial, al desenvolupament.

Les eleccions al Parlament Europeu de 1989 constitueixen una excel·lent ocasió per a les ONG —organitzacions no governamentals— europees per presentar les seves reivindicacions als candidats. És per aquesta raó que hem elaborat els 10 punts següents, els quals poden servir els militants de les ONG europees de punt de partida per a la preparació de les seves reunions amb els futurs membres del Parlament Europeu.

UN DESAFIAMENT EN 10 PUNTS PER ALS CANDIDATS A LES ELECCIONS EUROPEES

1) Complir les nostres promeses: destinar el 0,7 % del PNB dels Estats a l'ajut al desenvolupament

Si bé és cert que l'ajut al desenvolupament només representa una petita part dels fluxos financers vers el Sud, també ho és que podria jugar un paper important en la lluita contra la pobresa (especialment en els països menys avançats). Ara per ara, només dos països de la CE respecten el compromís d'assolir l'objectiu fixat per les Nacions Unides: destinar un 0,7 % del PNB a l'ajut al desenvolupament. La mitjana en els països de l'OCDE correspon a la irrisòria xifra d'un 0,34 %.

Què poden fer els parlamentaris europeus electes?

— Pressionar els governs dels Estats membres per tal que l'objectiu del 0,7 % del PNB sigui assolit d'aquí al 1992.

— Garantir que l'ajut al desenvolupament s'adreci principalment a la millora de l'autosuficiència dels països beneficiaris.

— Augmentar la cooperació triangular entre parlamentaris, ONG i governs en l'elaboració d'estratègies de desenvolupament per al Sud i amb el Sud.

2) Alleujament del deute. Supressió del deute il·legítim

Els fonaments de la crisi de l'endeutament romanen inalterables i les perspectives de l'economia mundial per als propers anys són ombrívoles per a la gran massa de les poblacions. L'alleujament de la càrrega del deute que pesa damunt les economies del Tercer Món tindria efectes positius no només per als països deutors sinó també per Europa. Efectivament, hom creu que reduir el deute del Tercer Món milloraria la productivitat dels països industrialitzats en un 1 % (el creixement econòmic global d'aquests últims anys ha estat d'aproximadament un 3 %) i alleugeriria de manera significativa la crisi crònica de l'ocupació a Europa.

Què poden fer els parlamentaris europeus electes?

— Incitar els governs dels Estats membres a donar suport a la proposta de la CNUCED per a una reducció del 30 % del deute comercial i a sostenir l'increment dels «fluxos de recursos en condicions especials» cap als països de baixa renda tal com va proposar la Címera dels Set, a Toronto, el juny del 1988.

— Pressionar els governs creditors a fi de suprimir el deute il·legítim (ex: Filipines, on els pobres pateixen les conseqüències del deute acumulat per les extravagàncies del règim de Marcos);
— Incloure dins la propera Convenció de Lomé iniciatives en favor d'una reducció —i fins i tot supressió— del deute en el cas dels països de baixa renda.

3) Ajustaments alternatius

Els efectes colpidors que les Polítiques d'Ajustament Estructural (PAE) tenen sobre els pobres són nombrosos i força diversos. Molt particularment pel que fa a les dones en tant que usuàries dels serveis socials i principals responsables de la salut dels infants.

Les PAE aplicades fins el moment atorguen escassa importància a la creació de bases sòlides per al desenvolupament i continuen emfasitzant el restabliment de la «balança comercial exterior» i la millora de la capacitat dels països en vies de desenvolupament per retornar el deute.

Les propostes de la CE d'introduir dins la propera Convenció de Lomé un fons per als ajustaments estructurals i de donar més importància al diàleg entre la CE i l'FMI i el Banc Mundial són força preocupants, ensems que contrari a l'esperit de participació Nord/Sud de la Convenció.

Què poden fer els parlamentaris europeus electes?

— Defensar polítiques d'ajustaments alternatius que estimulin la capacitat dels pobres d'assolir llur propi desenvolupament.

— Garantir que tot creixement del flux net de recursos vers els països deutors

sotmesos a les PAE vagi acompanyat de canvis acceptables en les condicions aplicades fins ara; és a dir, canvis que donin resposta a les necessitats fonamentals dels pobres i els assegurin — especialment a les dones — l'exercici de llur capacitat productiva. El poder del vot d'Europa a l'FMI i al Banc Mundial permet als nostres representants electes de promoure aquests canvis.

— Garantir que l'esperit de la Convenció de Lomé romangui intacte, fonamentat com està sobre el diàleg, la coparticipació i el desenvolupament a llarg termini;

— Impulsar una reestructuració global tant al Nord com al Sud (veieu paràgrafs següents).

4) Termes d'intercanvi equitatius

Segons una estimació de l'FMI i el Banc Mundial, el proteccionisme comercial, del Nord costa al Sud el doble del que rep en ajut. La Ronda d'Uruguai representa per als països en desenvolupament una excel·lent ocasió d'obtenir divises a condició que la CE aprovi un millor accés al mercat en permetre'ls de protegir-se contra el «dumping» del Nord.

És hora d'incrementar la transparència de les polítiques comercials europees i d'exigir que aquells qui, a nivell públic o privat, prenen les decisions polítiques es facin responsables dels resultats que se segueixen.

Què poden fer els parlamentaris europeus electes?

— Promoure un procés de presa de decisions més transparent tot introduint mecanismes estimatius dels costos i beneficis que per als pobles i països tenen les mesures comercials, i augmentant el control de l'opinió pública sobre els actors econòmics.

— Garantir que els parlamentaris assoleixin una influència més gran en la preparació i negociació de les decisions importants a nivell nacional i internacional.

— Pressionar els governs a fi d'assolir els objectius d'«stand still» i de «roll back» fixats a Punta del Este per tal de lluitar contra les pràctiques proteccionistes dels països industrialitzats.

5) Productes de base

Més de 30 països en vies de desenvolupament depenen d'un sol producte per obtenir més de la meitat de llurs beneficis en concepte d'exportació. Altres 60 països en depenen de 2 o 3.

Què poden fer els parlamentaris europeus electes?

Pressionar els governs dels Estats membres per tal de:

— participar en els acords sobre productes o be promoure'n de nous;

— Incrementar la seva contribució al Fons Comú (el qual permetrà de finançar les mesures sobre stocks reguladors, la investigació i el desenvolupament del mercat, així com promoure la transformació a nivell local dels productes als quals cal trobar noves utilitzacions i sortides).

— Millorar els mecanismes dels finançaments compensatoris;

— Reduir els nivells de proteccionisme contra les importacions de productes de base.

— Donar suport a mesures per incrementar la participació dels països en vies de desenvolupament en els processos de transformació i comercialització dels productes.

— Donar suport a mesures per diversificar la producció (per exemple, tot contribuint al Fons Comú).

6) PAC: Eliminació progressiva de les subvencions a l'exportació.

Protecció dels petits agricultors

La Política Agrícola Comuna (PAC) ha contribuït a destruir la capacitat d'autosuficiència alimentària de nombrosos països i regions del Tercer Món. Ara que per fi la reforma de la PAC es troba en curs, la Comunitat Europea ha de tenir com a prioritat una redistribució del suport a l'agricultura en favor dels petits productors i els treballadors agrícoles dels països en vies de desenvolupament i dels patits agricultors europeus.

Què poden fer els parlamentaris europeus electes?

— Pressionar la Comissió Europea a fi que encoratgi els petits productors d'aliments i els treballadors agrícoles a incrementar l'autosuficiència alimentària nacional i la seguretat alimentària regional.

— Reconèixer i defensar el dret dels països en vies de desenvolupament a protegir llur agricultura en la mesura necessària per assolir uns nivells de producció d'aliments que permetin d'abastar la seguretat alimentària i uns preus remuneradors.

— Reclamar una reducció —a través de mitjans socialment acceptables— de la protecció als productes agrícoles europeus, així com l'eliminació de les subvencions a l'exportació dels productes agrícoles, les quals deterioren els preus mundials.

— Defensar un millor accés al mercat per als productes agrícoles dels països en vies de desenvolupament.

— Garantir que l'ajut alimentari no faci la competència a la producció local d'aquells països.

— Reclamar que una part important dels excedents pressupostaris provi-

nents de la reforma de la PAC sigui redistribuïda entre els petits productors i els treballadors agrícoles dels països en vies de desenvolupament.

7) 1992: Europa fortalesa?

Tot i que la Comissió Europea ha reusat la noció d'una Europa «Fortalesa» com a idea «sense sentit ni fonament», fins ara, tampoc no ha fet gran cosa per tranquil·litzar-nos en aquest sentit. És clar que els països del Tercer Món que vulguin vendre llurs béns i serveis a Europa, hauran d'oferir a canvi a les companyies europees l'accés al seu mercat nacional. ¿Què podran demanar els països en vies de desenvolupament si la CE comença a insistir en la reciprocitat en tots els terrenys?

Fins ara, la CE ha identificat 300 possibles mesures per tal d'unificar el mercat europeu. Algunes no són coherents amb la política europea de cooperació al desenvolupament.

Què poden fer els parlamentaris europeus electes?

— Reclamar la publicació, abans del 1992, d'un llibre Blanc sobre les relacions Nord-Sud que comprometi plenament els membres del Parlament Europeu i els moviments socials (ONG, sindicats, organitzacions de dones, etc.) a col·laborar. Aquest llibre hauria de palesar una estimació acurada dels costos i beneficis del Mercat Únic per als Estats ACP. Aquest inventari hauria de mantenir-se al dia a la vista dels successus esdeveniments.

8) Un desenvolupament durador: invertir en el nostre capital ecològic

Algunes de les qüestions abordades fins ara en aquest document no tindran solució a llarg termini si continua el malbaratament dels nostres recursos naturals. Tot i que, ara per ara, hom reconeix que la protecció i la promoció del capital natural són condicions necessàries per a un desenvolupament social i econòmic durador, la destrucció del medi ambient continua.

Què poden fer els parlamentaris europeus electes?

— Treballar perquè una part més important dels fons per al desenvolupament siguin destinades al sector del medi ambient, segons que recomana la Comissió Mundial per al Medi Ambient i el desenvolupament.

— Vigilar les conseqüències que les diferents polítiques europees tenen sobre el medi ambient;

— Pressionar a fi d'obtenir una legislació europea molt severa contra els vertits de productes tòxics dels països industrialitzats als països del Tercer Món.

9) Racisme...

Les ONG, sobre la base de l'experiència dels seus «partenaires» a l'Àfrica del Sud, reiteren la seva crida en favor de sancions econòmiques generals com a últim recurs no violent de posar fi a l'apartheid. Els Estats membres de la CE i de la comunitat internacional tenen la responsabilitat fonamental d'utilitzar tots els mitjans de què disposen per posar fi a l'apartheid. La tolerància que la Comunitat Europea practica amb aquell règim contradiu llur política de cooperació al desenvolupament. La cooperació econòmica amb els països membres del SADCC, per exemple, no pot aïllar-se de les realitats polítiques que envolten la creació i funcionament actual d'aquest grup sense veure destruït el seu propi fonament.

Pensem que la nostra tasca d'assistència a les víctimes de l'apartheid ha de ser duta a terme principalment a casa nostra, per mitjà de campanyes d'«educació per al desenvolupament», atès que promoure canvis en la política sudafricana requereix la pressió d'una opinió pública ben informada sobre les tràgiques conseqüències de l'apartheid.

Què poden fer els parlamentaris europeus electes?

— Adoptar públicament una posició contra l'apartheid i contra les polítiques sudafricanes de desestabilització.

— Donar suport més gran als països de la línia de front.

— Denunciar tota legislació sudafricana adreçada a bloquejar l'ajut financer exterior als opositors de l'apartheid.

— Reclamar fons perquè les ONG puguin dur a terme a Europa, amb el suport del Parlament Europeu, una campanya d'informació entorn de les realitats de l'apartheid.

... I posar ordre també a casa nostra

Les violacions dels drets humans són àmpliament denunciades arreu del món però hom parla poc del creixement del racisme i la discriminació a Europa. Després de la Segona Guerra Mundial les poblacions del sud d'Europa i del nord d'Àfrica van ser encoratjades a emigrar vers el centre i nord d'Europa en uns moments en què existia una mancança de mà d'obra. Ara, aquests immigrants són utilitzats com a caps de turc per a justificar l'elevat índex d'atur i, en general, la crisi econòmica.

Certs Estats membres promulguen noves lleis sobre immigració en la creença que així resolen llurs problemes, tot influint penalitats inimaginables als immigrants i refugiats.

Tanmateix també a casa nostra, entre les gents i pobles europeus, hi ha força marginats privats dels drets socials

i econòmics i reduïts a la pobresa. A Europa, 44 milions de persones viuen per sota del límit mínim vital de recursos. Marginats del Tercer Món, marginats de les nostres societats: ¿no es tractarà pas dels mateixos mecanismes de creixement que no garanteixen el repartiment del benestar?

Què poden fer els parlamentaris europeus electes?

— Prendre mesures contra les violacions dels drets humans a Europa on els treballadors immigrants i els refugiats són objecte, cada dia més, d'actituds xenòfobes, d'intolerància, de racisme, de discriminació i de marginació; i treballar per a una millor integració social i econòmica dels treballadors immigrants i llurs famílies a la societat europea.

— Posar en marxa d'aquí al 1990 una campanya d'informació de l'opinió pública contra les violacions dels drets humans —i molt particularment contra el racisme.

— Reclamar el compromís de la CE per fonamentar els drets humans sobre una base legal.

— Defensar la nominació d'un comissari responsable dels drets humans.

— Garantir la lliure circulació dels treballadors immigrants el 1992.

10) Construir la pau

L'Europa dels Dotze és quelcom més que l'Europa dels Dotze; hi ha altres milions d'europeus amb els quals hem de coexistir i establir relacions de responsabilitat per constuir un món de seguretat comuna. Est i Oest han de cloure acords que acabin amb els conflictes regionals i garanteixin la pau. Els enormes recursos consagrats a l'armament han de ser reorientats vers la cooperació per al desenvolupament. S'ha de controlar estrictament el comerç d'armes que ha d'estar prohibit en el cas de països en guerra.

Què poden fer els parlamentaris europeus electes?

— La Comunitat Europea no té competències en matèria de defensa, però el Parlament té l'obligació de preocupar-se de la seguretat dels ciutadans europeus. Els acords CE-COMECON són un pas positiu en aquest sentit; cal treballar per a l'ampliació d'aquests acords en el tema de la cooperació al desenvolupament Nord-Sud.

— El Parlament s'ha de comprometre a sostenir financerament un institut europeu encarregat d'estudiar els conflictes regionals i de fer propostes de pau.

— El Parlament ha d'afavorir, en col·laboració amb els responsables educatius, l'elaboració i posada en marxa d'un ampli programa d'educació per la pau que promogui una millor coneixença dels altres pobles.

I per concloure...

Com a membres actius d'una societat civil europea que vol fer sentir la seva veu, les ONG exigeixen també que es vagi més enllà de l'Europa del mercat interior i de les relacions entre els Estats per tal de crear una Europa dels ciutadans.

L'Europa actual es construeix en un marc jurídic precís que delimita el camp de llurs competències. L'evolució en el temps d'aquest marc jurídic (Tractat de Roma, Acta Única) permet una progressiva integració econòmica i una millor cooperació política entre els Estats membres. En tant que associacions amb caràcter no lucratiu i no governamental, les ONG són, precisament per aquestes característiques, excloses del marc jurídic que conforma l'Europa d'avui i la de després del 92. ¿És concebible que l'Europa de la cultura, de la pau i de la solidaritat sigui exclosa del programa?

Demanem als nostres representants electes que fonamentin llur activitat sobre el preàmbul de l'Acta Única signada per tots els Caps d'Estat, —els quals es declaren convençuts que «l'ideal europeu, els resultats aconseguits en l'àmbit de la integració econòmica i la cooperació política, així com la necessitat de nous desenvolupaments, responen a la voluntat dels pobles democràtics europeus»— per tal de fer progressar l'Europa dels ciutadans al mateix temps que es dona forma al mercat interior. Demanem igualment als nostres representants que pressionin la Comunitat i els Estats membres perquè pugui ésser aplicada la Resolució del Parlament Europeu del 13/03/87 sobre associacions sense finalitats de lucre (la qual preveu la creació d'un estatut d'associacions europees).

Els polítics europeus PODEN fer molt si tenen la VOLUNTAT de fer-ho.

Comité de Liaison OBG-CE

62 Avenue de Cortenbergh
B-1040 Bruxelles
Tel: (02) 736 40 87
Téléfax: (02) 732 19 34

DAVANT DE LA CIMERA DELS 7 PAÏSOS MÉS RICS A PARÍS, LA CIMERA DELS MÉS POBRES

Davant de la cimera dels 7 països més rics a París, la cimera dels més pobres

En ocasió de la Cimera dels 7 Estats més rics del món el 15 i 16 de juliol es prepara una Cimera, també dels països més pobres. Difusió del sentit i continguts d'aquesta cimera dels més pobres, grups de suport, preparació d'una anada col·lectiva a la Cimera, són activitats que a CIDOB promovem per a col·laborar en la realització d'aquests actes.

Esperem poder informar de la celebració i els seus resultats en el proper número.

Aquí teniu el text de la presentació de la Cimera:

Davant de la Cimera dels més rics, La Cimera dels més pobres

La trobada anual de Caps d'Estat i de govern dels 7 països més industrialitzats

té lloc aquest any a París, del 13 al 16 de juliol, durant la celebració del Bicentenari de la Revolució francesa. L'esperit de la Revolució va empènyer el progrés i els drets de la persona en defensar l'expressió del tercer estat enfront del poder.

El tercer món és el tercer estat d'avui. La Cimera dels 7 pobles entre els més pobres serà una tribuna no governamental. Conscients de les seves forces potencials, alguns testimonis del tercer món vindran a defensar el dret dels pobles a disposar d'ells mateixos. El Nord i el Sud es trobaran per a dir NO a l'hegemonia dels 7 més rics sobre l'economia mundial.

Més de 1.500 persones hi participaran.

Uniu-vos també vosaltres a aquesta celebració diferent.

Hi haurà testimonis no governamentals de 7 pobles: Burkina-Faso, Zaire, Moçambic, Bangladesh, Filipines, Hai-

tí, Indis d'Amazònia.

Experts i personalitats del Sud i del Nord intervindran. Debats, conferències, taules rodones, àudio-visuales il·lustraran els projectes, les riqueses socials i culturals dels pobles del tercer món i les relacions entre les decisions dels països rics i la pobresa en el món. Es presentarà el balanç de l'impacte que han causat aquestes decisions en els deu últims últims.

A la sala de la Mutualitat es desenvoluparan els actes d'aquesta jornada, el dissabte 15 de juliol de les 9'30 del matí a les 7 de la tarda. Més tard hi haurà un festival musical com a cloenda.

L'organització de la cimera està preparada per la Lliga per als drets i l'alliberament dels pobles, en col·laboració amb entitats de molts països.

LES ONG'S CATALANES I ELS POLÍTICS, SIGNEN COMPROMISOS A FAVOR DE LA COOPERACIÓ INTERNACIONAL

Les organitzacions no governamentals catalanes (ONGS) de Cooperació al Desenvolupament van organitzar el 18 de maig a la seu de CIDOB, un debat entre els representants dels partits polítics amb candidatura a les eleccions del Parlament Europeu.

El debat s'emmarcava dintre de la Campanya que les ONGS d'Europa han proposat a través d'un escrit en deu punts sobre la relació entre Europa i el Tercer Món. De forma molt resumida s'ha fet una edició catalana d'aquests deu punts en un tríptic.

UN DESAFIAMENT EN 10 PUNTS PER ALS CANDIDATS A LES ELECCIONS EUROPEES

Demanem als candidats que prenguin una postura clara sobre la política de cooperació de la CE amb els països del Tercer Món:

1. Complir l'acord de les Nacions Unides de destinar el 0.7 del PIB dels Estats a l'ajuda al desenvolupament.
2. Suprimir el deute extern dels països pobres que obstaculitza el seu desenvolupament.
3. Defensar canvis en la política d'ajustament econòmic del Fons Monetari Internacional i del Banc Mundial per a protegir les necessitats fonamentals dels pobres.
4. Reduir el proteccionisme comercial del Nord contra les importacions dels productes de base i promoure una transparència comercial amb el Sud que no els faci receptors dels danys i perjudicis dels problemes d'Europa.
5. Donar suport a mesures per incrementar la participació dels països en vies de desenvolupament en els processos de transformació i comercialització dels productes.
6. Eliminar les subvencions a l'exportació dels productes agrícoles d'Europa

que perjudiquen el mercat mundial i dedicar una bona part de l'ajuda oficial a afavorir la producció dels petits productors i treballadors agrícoles dels països en desenvolupament.

7. Aconseguir que la constitució del Mercat Únic d'Europa del 1992 sigui profitós per als països de la Comunitat i per als pobles del Tercer Món.

8. Evitar la destrucció del medi ambient. Tenir en compte aquest factor en tots els programes de desenvolupament tant en Europa com en el Tercer Món.

9. Prendre mesures contra les violacions dels drets humans a Europa, on els refugiats i treballadors immigrants són objecte de discriminació i de marginació. Actuar per una millor integració econòmica i social d'aquests treballadors i refugiats i de les seves famílies en la societat europea.

10. Comprometre's a finançar les activitats d'un Institut europeu encarregat d'estudiar els conflictes regionals i de fer

DAVANT DE LA CIMERA DELS 7 PAÏSOS MÉS RICS A PARÍS, LA CIMERA DELS MÉS POBRES

Davant de la cimera dels 7 països més rics a París, la cimera dels més pobres

En ocasió de la Cimera dels 7 Estats més rics del món el 15 i 16 de juliol es prepara una Cimera, també dels països més pobres. Difusió del sentit i continguts d'aquesta cimera dels més pobres, grups de suport, preparació d'una anada col·lectiva a la Cimera, són activitats que a CIDOB promovem per a col·laborar en la realització d'aquests actes.

Esperem poder informar de la celebració i els seus resultats en el proper número.

Aquí teniu el text de la presentació de la Cimera:

Davant de la Cimera dels més rics, La Cimera dels més pobres

La trobada anual de Caps d'Estat i de govern dels 7 països més industrialitzats

té lloc aquest any a París, del 13 al 16 de juliol, durant la celebració del Bicentenari de la Revolució francesa. L'esperit de la Revolució va empènyer el progrés i els drets de la persona en defensar l'expressió del tercer estat enfront del poder.

El tercer món és el tercer estat d'avui. La Cimera dels 7 pobles entre els més pobres serà una tribuna no governamental. Conscients de les seves forces potencials, alguns testimonis del tercer món vindran a defensar el dret dels pobles a disposar d'ells mateixos. El Nord i el Sud es trobaran per a dir NO a l'hegemonia dels 7 més rics sobre l'economia mundial.

Més de 1.500 persones hi participaran.

Uniu-vos també vosaltres a aquesta celebració diferent.

Hi haurà testimonis no governamentals de 7 pobles: Burkina-Faso, Zaire, Moçambic, Bangladesh, Filipines, Hai-

tí, Indis d'Amazònia.

Experts i personalitats del Sud i del Nord intervindran. Debats, conferències, taules rodones, àudio-visuals il·lustraran els projectes, les riqueses socials i culturals dels pobles del tercer món i les relacions entre les decisions dels països rics i la pobresa en el món. Es presentarà el balanç de l'impacte que han causat aquestes decisions en els deu últims últims.

A la sala de la Mutualitat es desenvoluparan els actes d'aquesta jornada, el dissabte 15 de juliol de les 9'30 del matí a les 7 de la tarda. Més tard hi haurà un festival musical com a cloenda.

L'organització de la cimera està preparada per la Lliga per als drets i l'alliberament dels pobles, en col·laboració amb entitats de molts països.

LES ONG'S CATALANES I ELS POLÍTICS, SIGNEN COMPROMISOS A FAVOR DE LA COOPERACIÓ INTERNACIONAL

Les organitzacions no governamentals catalanes (ONGS) de Cooperació al Desenvolupament van organitzar el 18 de maig a la seu de CIDOB, un debat entre els representants dels partits polítics amb candidatura a les eleccions del Parlament Europeu.

El debat s'emmarcava dintre de la Campanya que les ONGS d'Europa han proposat a través d'un escrit en deu punts sobre la relació entre Europa i el Tercer Món. De forma molt resumida s'ha fet una edició catalana d'aquests deu punts en un tríptic.

UN DESAFIAMENT EN 10 PUNTS PER ALS CANDIDATS A LES ELECCIONS EUROPEES

Demanem als candidats que prenguin una postura clara sobre la política de cooperació de la CE amb els països del Tercer Món:

1. Complir l'acord de les Nacions Unides de destinar el 0.7 del PIB dels Estats a l'ajuda al desenvolupament.
2. Suprimir el deute extern dels països pobres que obstaculitza el seu desenvolupament.
3. Defensar canvis en la política d'ajustament econòmic del Fons Monetari Internacional i del Banc Mundial per a protegir les necessitats fonamentals dels pobres.
4. Reduir el proteccionisme comercial del Nord contra les importacions dels productes de base i promoure una transparència comercial amb el Sud que no els faci receptors dels danys i perjudicis dels problemes d'Europa.
5. Donar suport a mesures per incrementar la participació dels països en vies de desenvolupament en els processos de transformació i comercialització dels productes.
6. Eliminar les subvencions a l'exportació dels productes agrícoles d'Europa

que perjudiquen el mercat mundial i dedicar una bona part de l'ajuda oficial a afavorir la producció dels petits productors i treballadors agrícoles dels països en desenvolupament.

7. Aconseguir que la constitució del Mercat Únic d'Europa del 1992 sigui profitós per als països de la Comunitat i per als pobles del Tercer Món.

8. Evitar la destrucció del medi ambient. Tenir en compte aquest factor en tots els programes de desenvolupament tant en Europa com en el Tercer Món.

9. Prendre mesures contra les violacions dels drets humans a Europa, on els refugiats i treballadors immigrants són objecte de discriminació i de marginació. Actuar per una millor integració econòmica i social d'aquests treballadors i refugiats i de les seves famílies en la societat europea.

10. Comprometre's a finançar les activitats d'un Institut europeu encarregat d'estudiar els conflictes regionals i de fer

LA COOPERACIÓ INTERNACIONAL COMENTADA PER TRES XILENS

A través de les paraules directes i senzilles d'aquests xilens que ens escriuen, arriba un concepte de desenvolupament i de relacions entre els ciutadans dels països d'Europa i els d'Amèrica Llatina que cal considerar atentament. Ens ha de fer revisar les nostres idees i les nostres prepotències. La carta ens l'han escrit com a reflexió de la seva estada de tres setmanes entre nosaltres, invitats per l'Ajuntament de Barcelona en el programa d'intercanvi juvenil internacional.

propostes de pau. Posar en marxa un programa d'educació per a la pau que promogui una millor coneixença dels altres pobles.

Josep Ribera, com a president de la Coordinadora de les ONGS de l'Estat espanyol, va presentar l'acte i també hi participà com a expert l'economista Luís de Sebastián.

En tot moment el diàleg i les exposicions van ser vives i enfocades al paper que Europa juga i ha de jugar en relació als països en desenvolupament. Les diverses ideologies i estratègies dels partits afloraven en les intervencions. Les persones que participaren en l'acte, al voltant de cent, van tenir ocasió de poder apreciar les diferències i de tenir més elements de judici a l'hora de les votacions. Es van plantejar els problemes reals i no es van amagar les greus dificultats i resistències a un canvi en les relacions d'Europa amb els països del Tercer Món i com, sota paraules positives dels polítics, s'amaga força una voluntat de no avançar en aquesta direcció, forçats per molts interessos creats i per la poca sensibilitat de l'electorat que els vota. Ser més justos amb els països del Sud comportaria viure amb més sacrifici i austeritat en les nostres societats, tindria un cost econòmic, es va dir.

Finalment els representants polítics presents van signar dos compromisos segons el text següent:

— **Estudiar les propostes del document elaborat pel comitè d'enllaç d'ONG i treballar per tal de fer-les realitat.**

— **Mantenir un contacte periòdic, dues o tres vegades l'any, entre els eurodiputats catalans i representants de les ONGS catalanes, per analitzar les accions que les dues parts porten a terme en el camp de la cooperació entre la CE i els països en desenvolupament.**

Carles Campuzano per CDC
Salvador Lara per IC
Joan B. Follosa per ERC
Francesc Martí per UDC
Joan Pluma per PSC
Juan Muñiz pel PCC
Joaquim Ventura per ENE

La cooperació internacional es un tema del qual se ha hablat demasiado, pero de una manera unilateral, es decir, sólo se ha discutido y analizado por parte de los países del Norte, ya sean instituciones, agrupaciones y/o países que cooperan con el Tercer Mundo, dejando excluidos de dicha discusión y debate justamente a los que reciben esta cooperación.

Indudablemente que el propio término cooperación lleva en sí un sentido de dualidad, o sea, ambas partes deben intervenir en dicho proceso, de manera activa y partiendo de la base que tienen mutuamente algo que decir al respecto, sobremanera si los involucra de consumo. Ésta ha sido una seria deficiencia y que se liga íntimamente a otra situación: se ha concebido la cooperación solamente en términos económicos, es decir, destinar mayor o menor presupuesto para ayudar a los pueblos subdesarrollados, situación que a nuestro entender reduce el problema a un puro aspecto económico, desconociendo otros parámetros de análisis del problema.

La cooperació internacional debe abarcar también relaciones de tipo o índole cultural, tecnológico, de experiencias de trabajo, de compromisos para llegar al desarrollo de los países subdesarrollados, a nivel de la defensa de la paz a escala mundial, de evaluar las responsabilidades que le caben a cada uno en el actual orden de cosas; en fin, un sin número de ámbitos que lleva en sí la cooperación, y no tan sólo lo económico, que sin despreciar y considerar importante; es un parámetro dentro de otros más.

El actual orden de cosas a escala mundial necesita ser cambiado y transformado, pero con la concurrencia de todas las partes involucradas, es la única alternativa que nos garantizará un futuro para todos, un futuro que debemos construirlo hoy. Esa es la exigencia inmediata.

Pasando al programa propiamente tal: estamos ciertos de haber obtenido una visión bastante específica del quehacer

social juvenil de Cataluña en particular y de España en general, pasando por tópicos de índole económico, cultural, recreativo y político que se están desarrollando actualmente en Cataluña y sus perspectivas futuras que dichos procesos pudieren tener. De igual forma, creemos que a partir de experiencias particulares, fuimos adquiriendo una concepción global de los problemas, no quedándose en la sola experiencia, lo que indudablemente es muy positivo.

También podemos señalar, reafirmando lo anterior, que pudimos conocer experiencias de diferentes tipos y teniendo lo juvenil como denominador común: educacional o estudiantil secundario, sindical, cultural, recreativo, tiempo libre, empleo y la lucha contra el desempleo, políticas de autoempleo, trabajo con mujeres, entre otras experiencias. En síntesis: un panorama completo y variado.

Una situación que consideramos como posible de perfeccionar, es el hecho de que el programa contemplaba hacia nosotros un rol más de oyentes y receptores. Más que poder nosotros cumplir un rol de entregar también nuestra experiencia concreta en los diferentes trabajos que cada uno desempeña en Chile, en pos de un trabajo comunitario».

Esperamos que se pueda concretizar en el futuro la venida de los compañeros catalanes a nuestro país y poder trabajar en conjunto en el programa de la visita.

Nos despedimos afectuosamente y dejando abierta la posibilidad de poder servirles en alguna oportunidad.

Atentamente,

**Bernarda Sandoval
Juan Marín
Oscar Dávila**

LA COOPERACIÓ INTERNACIONAL COMENTADA PER TRES XILENS

A través de les paraules directes i senzilles d'aquests xilens que ens escriuen, arriba un concepte de desenvolupament i de relacions entre els ciutadans dels països d'Europa i els d'Amèrica Llatina que cal considerar atentament. Ens ha de fer revisar les nostres idees i les nostres prepotències. La carta ens l'han escrit com a reflexió de la seva estada de tres setmanes entre nosaltres, invitats per l'Ajuntament de Barcelona en el programa d'intercanvi juvenil internacional.

propostes de pau. Posar en marxa un programa d'educació per a la pau que promogui una millor coneixença dels altres pobles.

Josep Ribera, com a president de la Coordinadora de les ONGS de l'Estat espanyol, va presentar l'acte i també hi participà com a expert l'economista Luís de Sebastián.

En tot moment el diàleg i les exposicions van ser vives i enfocades al paper que Europa juga i ha de jugar en relació als països en desenvolupament. Les diverses ideologies i estratègies dels partits afloraven en les intervencions. Les persones que participaren en l'acte, al voltant de cent, van tenir ocasió de poder apreciar les diferències i de tenir més elements de judici a l'hora de les votacions. Es van plantejar els problemes reals i no es van amagar les greus dificultats i resistències a un canvi en les relacions d'Europa amb els països del Tercer Món i com, sota paraules positives dels polítics, s'amaga força una voluntat de no avançar en aquesta direcció, forçats per molts interessos creats i per la poca sensibilitat de l'electorat que els vota. Ser més justos amb els països del Sud comportaria viure amb més sacrifici i austeritat en les nostres societats, tindria un cost econòmic, es va dir.

Finalment els representants polítics presents van signar dos compromisos segons el text següent:

— **Estudiar les propostes del document elaborat pel comitè d'enllaç d'ONG i treballar per tal de fer-les realitat.**

— **Mantenir un contacte periòdic, dues o tres vegades l'any, entre els eurodiputats catalans i representants de les ONGS catalanes, per analitzar les accions que les dues parts porten a terme en el camp de la cooperació entre la CE i els països en desenvolupament.**

Carles Campuzano per CDC
Salvador Lara per IC
Joan B. Follosa per ERC
Francesc Martí per UDC
Joan Pluma per PSC
Juan Muñiz pel PCC
Joaquím Ventura per ENE

La cooperació internacional es un tema del qual se ha hablat demasiado, pero de una manera unilateral, es decir, sólo se ha discutido y analizado por parte de los países del Norte, ya sean instituciones, agrupaciones y/o países que cooperan con el Tercer Mundo, dejando excluidos de dicha discusión y debate justamente a los que reciben esta cooperación.

Indudablemente que el propio término cooperación lleva en sí un sentido de dualidad, o sea, ambas partes deben intervenir en dicho proceso, de manera activa y partiendo de la base que tienen mutuamente algo que decir al respecto, sobremanera si los involucra de consumo. Ésta ha sido una seria deficiencia y que se liga íntimamente a otra situación: se ha concebido la cooperación solamente en términos económicos, es decir, destinar mayor o menor presupuesto para ayudar a los pueblos subdesarrollados, situación que a nuestro entender reduce el problema a un puro aspecto económico, desconociendo otros parámetros de análisis del problema.

La cooperació internacional debe abarcar también relaciones de tipo o índole cultural, tecnológico, de experiencias de trabajo, de compromisos para llegar al desarrollo de los países subdesarrollados, a nivel de la defensa de la paz a escala mundial, de evaluar las responsabilidades que le caben a cada uno en el actual orden de cosas; en fin, un sin número de ámbitos que lleva en sí la cooperación, y no tan sólo lo económico, que sin despreciar y considerar importante; es un parámetro dentro de otros más.

El actual orden de cosas a escala mundial necesita ser cambiado y transformado, pero con la concurrencia de todas las partes involucradas, es la única alternativa que nos garantizará un futuro para todos, un futuro que debemos construirlo hoy. Esa es la exigencia inmediata.

Pasando al programa propiamente tal: estamos ciertos de haber obtenido una visión bastante específica del quehacer

social juvenil de Cataluña en particular y de España en general, pasando por tópicos de índole económico, cultural, recreativo y político que se están desarrollando actualmente en Cataluña y sus perspectivas futuras que dichos procesos pudieren tener. De igual forma, creemos que a partir de experiencias particulares, fuimos adquiriendo una concepción global de los problemas, no quedándose en la sola experiencia, lo que indudablemente es muy positivo.

También podemos señalar, reafirmando lo anterior, que pudimos conocer experiencias de diferentes tipos y teniendo lo juvenil como denominador común: educacional o estudiantil secundario, sindical, cultural, recreativo, tiempo libre, empleo y la lucha contra el desempleo, políticas de autoempleo, trabajo con mujeres, entre otras experiencias. En síntesis: un panorama completo y variado.

Una situación que consideramos como posible de perfeccionar, es el hecho de que el programa contemplaba hacia nosotros un rol más de oyentes y receptores. Más que poder nosotros cumplir un rol de entregar también nuestra experiencia concreta en los diferentes trabajos que cada uno desempeña en Chile, en pos de un trabajo comunitario».

Esperamos que se pueda concretizar en el futuro la venida de los compañeros catalanes a nuestro país y poder trabajar en conjunto en el programa de la visita.

Nos despedimos afectuosamente y dejando abierta la posibilidad de poder servirles en alguna oportunidad.

Atentamente,

**Bernarda Sandoval
Juan Marín
Oscar Dávila**

Veneçuela

L'ESPURNA INCONTROLADA DEL DEUTE EXTERN

En el breu període d'un mes, després d'una presa de possessió presidencial recolzada pels principals dirigents del món llatí americà, amb una fastuositat gens adequada a la situació econòmica del país, esclata la revolta posant sobre la taula la realitat del moment. Aquesta espurna pot fer foguera; un mes després s'anuncia el nou pla per al deute «Plan Brady»; cinc dies més tard els dotze es reuneixen amb el grup del Rio. De moment, res ha canviat.

El propassat dos de febrer el dirigent socialdemòcrata Carlos Andrés Pérez prenia possessió de la presidència de la república de Veneçuela per segona vegada; l'anterior període presidencial l'acomplí entre els anys 1974 i 1979; des que deixà la presidència ha tingut una intensa activitat política que ha fet que hagi pres un caire de líder a nivell continental pel que a Sud-Amèrica es refereix. Un seguit de zumzeigs, ha estat una de les principals característiques de la seva trajectòria: cal recordar la seva actuació com a ministre de l'interior pels anys seixanta contra la guerrilla al seu país, l'animadversió a Cuba, les bones relacions mantingudes posteriorment, que durant la seva presidència fos favorable a l'enderrocament del dictador de Nicaragua i després no estigués d'acord amb el desenvolupament de la revolució Sandinista; tot això l'ha fet un constant protagonista polític de la zona. La seva activitat dins de la internacional socialista tant com el fet que pertany a nombrosos organismes de tipus internacionals ha estat causa que la seva presa de possessió s'hagi transformat en un acte de participació multitudinària. Pel que es refereix al món polític una barreja de personalitats que representaven no sols els governs en el poder sinó també les diferents oposicions sandinistes, contras, xilens, cubans, presidents enderrocats recentment com el d'Haití.

Hi hagueren tota classe de contactes a diferents nivells bilaterals, multilaterals, privats, declaracions que s'han fet aprofitant l'avinentesa com a plataforma i fòrum internacional per les oposicions no n'hi faltaren de lloances a la seva experiència política. La magnitud de l'esdeveniment es pot demostrar per la presència d'uns vint caps d'estat i de governs llatino-americans, del president portugués i del president de govern espanyol. El que s'inaugurés un mandat

amb una festa de gran cost econòmic ratllant al malbaratament era un motiu de contrast amb la situació econòmica del país i dels propòsits expressats pel mateix president en el seu programa electoral de disciplina, honradesa, estabilització econòmica i acabar amb el malbaratament coma l'element fonamental de la seva política d'austeritat. Que fos elegit per segona vegada no treu que fos en el seu anterior període presidencial quan el país es va iniciar en la recessió econòmica, amb un espectacular esclat del deute extern i de la fugida de capitals.

Tan sols han estat necessaris vint-i-nou dies perquè els esdeveniments iniciats el trenta-u del mateix mes capgirassin el panorama polític.

La revolta popular s'inicia el dia trenta-u d'abril després de l'augment de les tarifes dels serveis públics, punta de llança de la política d'ajustament econòmic del recent elegit president; la violència esclata no solament a Caracas sinó en altres populoses ciutats com Maracaibo, Barquimeto, San Felipe, Lèrida, San Cristobal. Les forces de seguretat de l'Estat es veieren impotents per fer front a la revolta que va afectar a qualsevol indret del país, totes les vies d'accés a la capital varen quedar tallades i la majoria de les activitats productives i d'altres tipus interrompudes, les forces de l'exèrcit ocuparen les principals ciutats del país i varen fer front als franc tiradors, milers de caraquenys que viuen en els cinturons de misèria varen baixar dels bescolles i es produïren saqueigs, es varen desvalisar els mercats, botigues, bancs. El saldo es concreta en un miler de morts, nombrosos detinguts i unes pèrdues materials a conseqüència del pillatge de gran envergadura, centenars de ferits, la suspensió dels drets ciutadans. El govern veneçolà va necessitar quatre dies per restaurar l'ordre de la

volta que s'havia iniciat per l'aplicació el 26 de febrer del nou programa econòmic i no va tenir més remei que reconèixer encara que amb unes xifres per sota de les reals la magnitud dels esdeveniments. Oficialment admeté uns trescents morts i prop de dos milers de ferits, dades molt per sobre de les que va donar en els primers moments. Les primeres mesures de l'anomenat programa de xoc, posat en marxa pel govern, s'han concretat, en primer lloc, en un augment en el preu de la gasolina d'un 100 % i en segon lloc en els transports el mateix tant per cent i en alguns casos superior. Aquests preus fixats pel govern ho han estat en consonància amb les recomanacions del Fons Monetari Internacional per a l'obtenció de nous crèdits. La situació econòmica de Veneçuela ve totalment condicionada pel seu deute extern en aquest moment: la quarta en importància a la l'Amèrica Llatina, uns 32.000 milions de dòlars després del Brasil, Mèxic i, Argentina; també pel descens els darrers anys del preu del petroli, el principal objecte d'exportació del país.

— Aquesta circumstància pràcticament ha esgotat les reserves de divises

— La inflació ha estat per a l'any 1988 de l'ordre del 35 % i s'avalua per a l'any en curs en un 70 %. Cal afegir que dins del pla anunciat pel president elegit hi va inclòs una devaluació progressiva del bolívar a través d'una unificació canviària perquè el dolar floti segons el mercat de divises, l'alliberament de les taxes d'interès, l'alliberament dels preus, la restricció dels crèdits, i la reducció de la despesa fiscal. Pel que es refereix al deute i préstecs es pot dir que aquest any els serveis del deute s'avaluen en 5.400 milions de dòlars i els crèdits que s'esperen aconseguir són de l'ordre de 453 milions de dòlars i hi ha una previsió d'un total de 4.773 milions fins a fi

nals de 1991. Aquests crèdits han estat sol·licitats per Veneçuela a l'FMI i si s'aproven hi haurà a més de l'esmentada entrega del mes d'abril un altre de 1.240 milions de dòlars, i en els dos pròxims anys les entregues seran de 1.531 i 1.549 milions de dòlars respectivament. L'acord firmat amb l'FMI és vital. Segons les autoritats veneçolanes el país està en fallida, el boom del petroli ha quedat lluny i les disbauxes que es feren amb aquest motiu donen idea de la poca previsió real de les autoritats econòmiques del país, l'estancament i la depressió seguiren i cosa curiosa ensolapada al període presidencial anterior d'Andrés Pérez entre els anys 1976 i 1981 el deute extern va créixer una mitjana anual del 52 %. No sols això, és evident pel que fa a la mala administració del país sinó que en aquest procés d'empobriment cal afegir-hi la corrupció que significa que en algun dels primers anys de l'actual dècada el volum dels capitals trets a l'exterior fossin pràcticament del mateix ordre que el deute.

Pla Brady

L'anomenat pla Brady fou presentat el propassat deu de març pel secretari del tresor dels Estats Units, Nicholas Brady; aquest nou pla per dir-ho així és el que substitueix després del seu fracàs al pla Baker que fou anunciat l'any 1985 per l'actual secretari d'estat nord-americà. En aquest es plantejava una ajuda per a alguns dels països del tercer món a fi i efecte de permetre la inversió i el seu creixement; el muntant era d'uns vint mil milions de dòlars. Després dels esdeveniments que s'han produït a Veneçuela, els Estats Units amb por que aquests no siguin els últims, no sols aquí sinó a qualsevol país de centre o Sudamèrica, ha procedit a llençar a la palestra el «Pla Brady» per al deute extern. Mèxic i Brasil són dos països candidats a una situació semblant a la succeïda a Veneçuela però amb més virulència, són dos països que es troben en una profunda crisi social amb milions de persones en estat de pobresa crítica i amb un endeutament de característiques insostenibles. El «Pla Brady» estableix com a tesi central la suspensió per un període de tres anys de les clàusules que deturen tant els països deutors com els bancs acreedors, negociar per separat els seus deutes, excloent els altres bancs que hagin pogut participar en préstecs negociats en grup. Fins el moment els contractes actuals no permeten als bancs vendre els títols del deute directament al país deutor, per això és necessari el consentiment dels altres bancs i també per si no fos prou les operacions s'hauran de fer a través

de mitjancers els quals es queden amb part del descompte obtingut en el mercat denominat secundari.

És sabut que els papers de deute extern dels països del tercer món, la major part dels quals està firmat amb bancs nord-americans es cotitzen en la borsa de valors de Nova York a preus força més baixos del que aquest deute fou pactat en el seu inici; si fos possible els països deutors podrien comprar a cada un dels bancs privats el seu deute a preu de mercat. Càlculs fets per endavant envers la temàtica i en relació als deutes d'uns quaranta països donaven un muntant de uns setanta mil milions de dòlars; les situacions en què es troben els deutors són distintes; n'hi ha que en aquests moments tenen el valor del seu deute entre el 50 i el 60 % del seu valor original com són els casos de l'Uruguai i Xile; d'altres com el Brasil, Perú i Bolívia valen el 10 % en menys del valor nominal. El pla Brady no és ben bé un pla sinó un seguit d'idees no molt precises quant a l'aplicació i a l'abast de la crisi; les idees més aviat de caràcter general, la poca precisió i les incògnites que hi ha sobre punts del mateix fan creure que respon a un marcat interès nord-americà per donar una ràpida resposta a la situació crítica dels últims dies. La diferència amb el pla Baker consisteix en que ara es considera la possibilitat que els països puguin reduir el seu deute mitjançant la compra al comptat de part del mateix beneficiant-se del valor disminuït que ara tenen al mercat. Els grans bancs nord-americans, principals acreedors del deute extern no volen perdonar part dels seus crèdits per més que aquests deutes valguin sensiblement menys que el seu valor original. Els bancs demanen que els organismes internacionals de crèdit perdonin part dels seus crèdits, i això no està inclòs dins la proposta i també diuen que estarien disposats a canviar deute vell per deute nou, reconeixent un 20 o un 30 % menys de deute amb una contrapartida: que el govern dels Estats Units els atorgui garanties i avantatges de caràcter impositiu; hi ha opinions de tota mena: el mateix director gerent de l'FMI ja ha manifestat que no està d'acord en obligar els bancs a que redueixin el valor del que se'ls deu. Una proposta que no ha estat rebutjada pel president francès ha estat la d'una possible creació d'un institut Internacional per al servei del deute, que compraria als bancs els títols, aprofitant la situació de menor cotització.

Tot això no és sense res a canvi, per descomptat que s'ha pensat que els països que es beneficien d'aquests tipus d'operacions deuran acceptar per les seves economies condicionaments com obertura comercial i financera, crèdits

externs condicionats, i solucions cas per cas. En el cas que no es procedeixi a la compra del deute, es planteja la idea de que es podria recórrer a les capitalitzacions massives, per tant convertint els papers del deute en bons de participació per part dels acreedors en empreses dels països deutors. El govern nord-americà s'enfronta a una greu crisi: en menys d'un any s'hauran produït una sèrie d'eleccions al continent americà que faran que la majoria dels països clau en la problemàtica del deute canviïn de governant i el principal problema sigui tractat de diferent manera de com ho ha estat fins ara; és evident que el principal problema pel moment és aquest i no solament econòmic sinó també polític.

És evident que l'imperialisme i les burgesies monopolistes d'Amèrica llatina van de continu unides, exercint la força i per tant disposades a pressionar i si és possible ofegar els brots de democràcia oberturista, la major part d'ells formats per la mitjana i petita burgesia; les actituds fins el moment no han deixat d'ésser vacil·lants: d'exemples en ténim forces, s'han fet intents d'aconseguir negociacions per separat per guanyar algunes concessions però al mateix temps s'han encarregat els governs interessats de fer declaracions tranquil·litzadores en el sentit que no estava en el seu horitzó la tan temuda organització d'un front comú de deutors.

La perspectiva que es planteja és una progressiva desnacionalització, desarticulació de les economies pròpies, expropiació de les riqueses naturals amb el que comporta d'endarreriment, l'augment de la injustícia social i per tant la reacció davant de la situació per part de les classes més injustament tractades, els darrers esdeveniments de Veneçuela en són una mostra, d'immediat hi ha reaccions de paraula que no es materialitzen en fets i tot seguit es torna, segons el control que es té de la situació, a practicar la mateixa política; el pitjor és que en aquest joc ambdues bandes saben que ni es pot pagar ni es pot cobrar.

Reunió de Granada

El quinze d'abril es reunien a Granada els dotze ministres d'assumptes exteriors de la Comunitat Europea i els seus homòlegs de l'anomenat Grup del Rio, el qual està integrat pels principals països deutors de llatinoamèrica: l'Argentina, Uruguai, Brasil, Perú, Veneçuela, Mèxic, Colòmbia.

Pel que sembla s'està intentant arribar a un acord per adoptar en el Consell Europeu de Madrid del proper mes

RELACIONS INTERNACIONALS

de juny una postura comú que d'alguna manera, segons pròpies declaracions dels participants, faciliti la devolució del deute extern dels països de l'Amèrica llatina.

En cas d'arribar als objectius esmentats aquesta proposta es plantejaria i defensaria en el si de la cimera dels països industrialitzats que tindrà lloc a París a mitjans del mes de juliol.

La diplomàcia espanyola s'ha mogut darrerament en l'interès d'aconseguir la trobada amb el grup del Rio, un pas més després del comunicat de recolzament al plan Brandy per part dels ministres d'economia dels dotze. L'elaboració d'una postura comunitària envers el problema del deute no és molt clara, pel moment hi ha certa cautela per part de dos membres tan importants com poden ésser la Gran Bretanya i la República

Federal Alemanya envers la qüestió ja que són aquests dos països els principals acreedors europeus de l'Amèrica llatina. El grup de Rio no va ésser gaire en esmerçar raonaments ni dades estadístiques que posaven en evidència l'estat de situació de misèria i endeutament en el què estan enfonsats i les conseqüències que pot tenir per als països acreedors; és a dir, en poques paraules si un s'enfonsa en pot arrossegar en la seva caiguda a d'altres. L'amenaça de pèrdua de valors democràtics en el continent s'esgrím com una possible realitat si la situació s'agreuja; no deixa d'ésser curiós que s'empri aquest concepte en aquest indret de món en el qual la democràcia és una expressió formal que gaudeix de ben poca profunditat. La comissió dels dotze, d'inici declara que no és el seu interès suscitar en el grup de

Rio falses il·lusions, una expressió en les actuals circumstàncies desalentadora, per altra banda que serà necessari vincular la reducció del deute a determinades condicions de sanejament de la seva economia, i que no es desitja de cap manera traspassar els perills assumits pels bancs comercials a l'Estat. En resum, com podem veure les dificultats són importants i malauradament no s'ha arribat a compromisos per a impulsar una nova estratègia per lograr un canvi profund en les relacions econòmiques internacionals, tractar el problema del deute amb responsabilitat i objectivitat; fins el moment tot gira en el món de les paraules mentre aquesta nova manera de practicar el colonialisme va endavant.

Enric Crusat De Abaria

Butlleta de subscripció. (Elisabets, 12 - Tel. 302 64 95)

Nom i cognoms Banc o Caixa

Adreça Adreça

Població D.P. Telèfon Població D.P.

Data de naixement Professi6 Nom del (dels) titulars(s)

D.N.I. n6

Subscriu els serveis de CIDOB

- Quota 4.000 ptes. any
- Quota 5.000 ptes. any (col·laborador)
- Quota ptes. any (protector)

Senyor Director:

Prego a vostè que prengui nota de carregar al meu compte/a la meua llibreta obert/a en aquesta entitat, els rebuts que hi presentarà CIDOB

Sistema de pagament:

Atentament.

Domiciliació del rebut anual a entitat bancària o de crèdit.

Ompliu si us plau, el cup6 adjunt i trameteu-lo per correu a CIDOB

Data: Signatura:

(signatura)

Signat per

Adreça del titular

..... N6 compte/llibreta

Namíbia

L'ÚLTIMA GRAN COLÒNIA CAMÍ DE LA INDEPENDÈNCIA

Els darrers enfrontaments ocorreguts entre les forces de l'SWAPO i les tropes d'ocupació Sud-africanes, just quan s'iniciava l'aplicació de la resolució del pla de l'ONU, posen en perill una solució pacífica, després de vint-i-tres anys de lluita per la independència i de cent-cinc de dominació colonial. L'acord tripartit signat a Nova York entre Angola, Cuba i Sud-àfrica és pas endavant en l'alliberament dels pobles colonitzats.

El mateix dia que s'aplicà la resolució 435 del Consell de Seguretat de les Nacions Unides, l'1 d'abril, per a la independència de Namíbia es produïren violents enfrontaments en la frontera amb Angola entre unitats de policia de les tropes territorials de la República Sudafricana i unitats de l'Organització Popular del Sudo-est d'Àfrica. Roelof Botha, el ministre d'afers exteriors de la LRSA va responsabilitzar dels enfrontaments l'SWAPO i va demanar permís a l'ambaixador especial del secretari general de l'ONU per a Namíbia, perquè les tropes sudafricanes poguessin abandonar les seves bases i així donar inici a les operacions necessàries contra, segons les seves mateixes paraules, els terroristes que havien envaït el territori de Namíbia. Contra tota lògica el permís fou donat. En una situació d'aquest tipus el més correcte hagués sigut que la tasca de separar als dos contendents la desenvolupés l'U.N.T.A.G. (Grup Auxiliar Provisional de les Nacions Unides).

Els combats van ésser molt violents i en pocs dies hi hagueren prop de tres-centes víctimes la majoria soldats i oficials del moviment guerriller; el seu president Sam Nujoma declarava que no eren tropes que procedissin d'Angola, que es tractava d'unitats que ja es trobaven dins del territori de Namíbia i que segons el protocol firmat a Ginebra aquestes havien de passar a disposició de l'UNTAG.

El set d'abril varen arribar a Windhoek, per part de Sud-àfrica el president Pieter Botha, el ministre de defensa Magnus Malan, l'administrador general Louis Piennar, l'ajudant del secretari d'estat nord-americà per als assumptes africans, el vice-ministre de relacions exteriors de la Unió Soviètica i els representants de les delegacions d'Angola, i Cuba; que junt amb Sud-àfrica són de fet els protagonistes; l'URSS i els EEUU hi estan com a observadors. En nou dies han succeït, moltes coses però per fi s'ha arribat a un acord: imposar d'im-

mediat la fi de les hostilitats i habilitar punts de concentració de destacaments de l'SWAPO que més tard seran traslladats sota el control de UNTAG més enllà del paral·lel setze. Cal dir que hi ha una notable diferència entre les forces que pertanyen a les Nacions Unides i les de Sud-àfrica; les primeres que es comptabilitzaven en 7.500 efectius, fins fa poc, han estat recentment reduïts a 4.650 i les segones per contra han passat de 47.000 a prop de cent mil, això sense comptar a les denominades Forces Territorials del Sudoest Africà que constitueixen un exèrcit neocolonial d'uns altres trenta-mil efectius, segons el líder de l'SWAPO, la qual cosa significaria que donada la poca població de Namíbia correspondria un soldat sudafricà per cada dotze habitants del territori. És evident que les forces de les Nacions Unides tenen un mínim significat com element que ha d'interposar-se entre dos grups per a preservar la pau no sols en allò que es refereix al nombre d'efectius sinó també a la gran extensió del país.

El moviment dels Països No Alineats estima que la reducció de forces de l'ONU permetrà al règim racista de Pretòria tenir un més gran marge de maniobra per a imposar una solució neocolonial, les tasques de les forces internacionals són la supervisió de les eleccions, el manteniment de la pau i per tant la tornada a les casernes de les forces d'ambdues parts, la retirada de les tropes Sud-africanes de Namíbia i la vigilància de les fronteres; també hauran de garantir el retorn de milers de refugiats i per descomptat que tot el procés es desenvolupi pacíficament. És per això que el nombre d'efectius és de gran transcendència per al bon fi del procés.

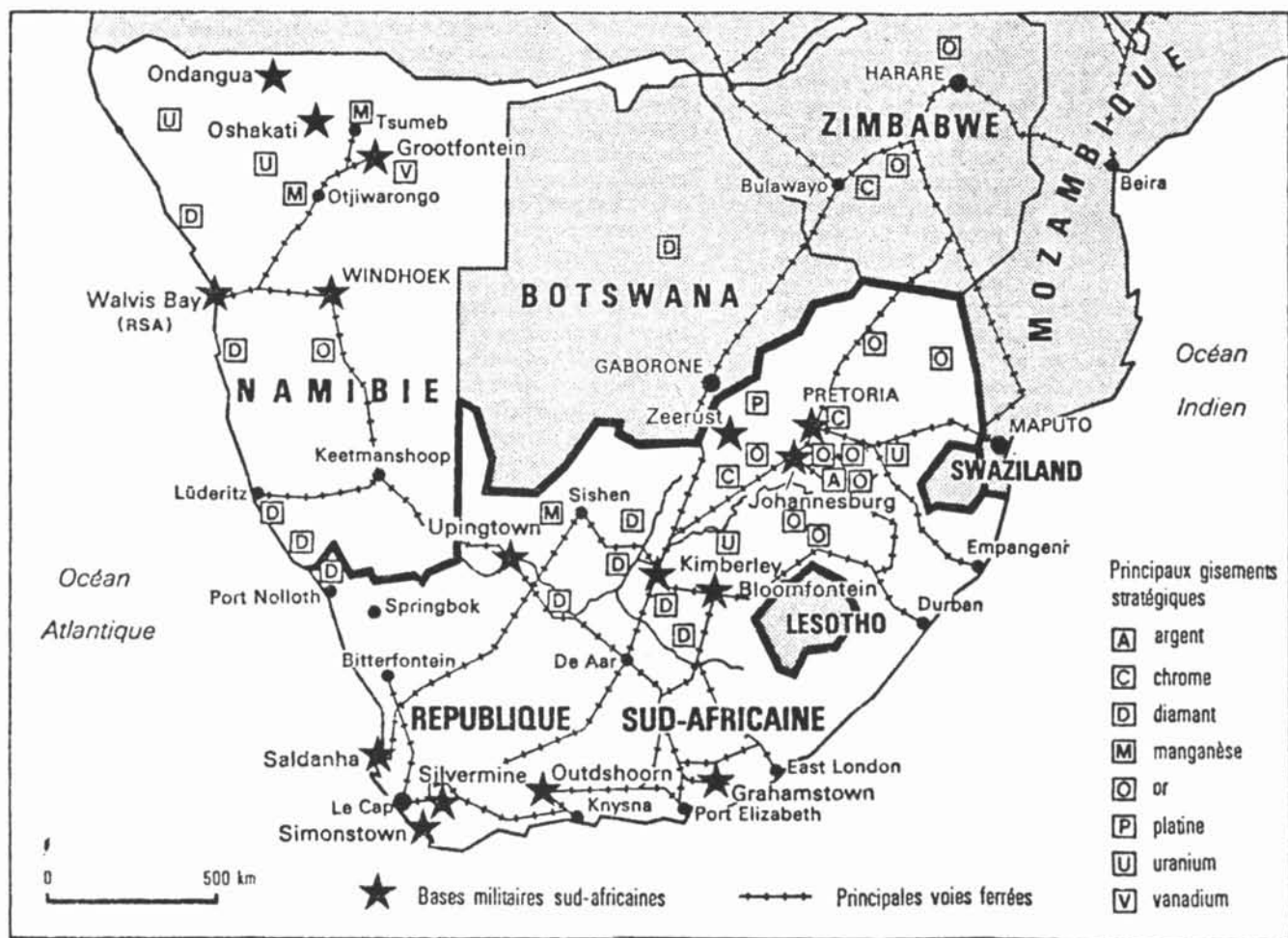
Namíbia

Fou colonitzada per Alemanya des de 1884 fins 1915 any en què va ésser con-

querida per Sud-àfrica; d'aleshores ençà ha estat un problema sense resoldre a l'Àfrica austral; 105 anys de dominació estrangera i vint-i-tres de l'inici de la lluita armada per l'alliberament, en són la mostra. El primer ministre Smuts, creador dels sistemes de Mandats de la Societat de Nacions, va obtenir d'aquesta l'administració provisional del territori l'any 1919, quan les Nacions Unides reberen l'herència de l'antic organisme varen exigir a Sud-àfrica que col·loqués a la colònia sota el sistema de fideicomís; davant d'aquesta exigència hi ha hagut sempre negativa. Front d'aquesta posició s'hi han estrellat tots els dictàmens i sentències que s'han donat sobre la qüestió per part dels organismes internacionals. El mandat li fou retirat l'any 1966 per les Nacions Unides. El mateix any els habitants de color del territori, recolzats per l'organisme internacional assumeixen l'administració de dret de la colònia, la qual de fet la segueix tenint Sud-àfrica i s'organitzen en moviment armat per l'alliberament; davant d'aquesta nova situació el govern de Pretòria reacciona incorporant la colònia al seu territori en el 1968 i 1969.

Des del seixanta-sis comença la lluita armada sota la direcció de l'SWAPO contra la dominació sud-africana, el qual control sobre Namíbia va ésser declarat il·legal per la cort internacional de justícia de la Haia en el 1971. Un conjunt de pressions i de gestions per part dels organismes internacionals obtenen resultats minsos; Sud-àfrica reconeix que Namíbia és una entitat internacional diferent de la República dels Boers, dins d'aquesta trajectòria, ben entrats els setanta, en Vorster inicia un procés que anirà dirigit a la concessió d'una autonomia i a una possible i incerta independència a una administració interna dominada pels blancs que viuen al territori. Un acord aprovat tant per Sud-àfrica com per l'organització independentista per a celebrar eleccions el 1978 va ésser boicotejat per l'última i el go-

Namíbia entre la república sud-africana Botswana i Angola

vern que en sortí no fou reconegut per les Nacions Unides.

Els darrers anys el problema de Namíbia ha estat motiu de reunions i negociacions a nivell internacional que ha comportat avenços i retrocessos però que no entren en una via de solució efectiva; l'anomenat Grup de Contacte Occidental format per representants dels Estats Units, Canadà, República Federal d'Alemanya, Gran Bretanya i França ha portat a terme una diàleg amb Pretòria que s'ha anat eternitzant donant per resultat que després de cinc anys d'inoperància en el 1984 França es retira del grup deixant els Estats Units com a únic protagonista de la negociació amb el contrari; en el 1985 Sud-àfrica estableix un govern, diu, de transició ja que està decidida a convocar eleccions sense cap supervisió de caràcter internacional. Està clar que s'ha estat allargant el procés intencionadament ja que és evident que ni a Pretòria ni a Was-

hington hi ha hagut interès per facilitar solucions.

Finalment, després d'una intensa activitat diplomàtica va ésser firmat el dia 22 de desembre de 1988, a Nova York, l'acord entre Angola, Cuba i Sud-àfrica per la pau en el sud-oest africà que obri el camí per a l'aplicació de la resolució 435 de les Nacions Unides per a la independència de Namíbia. L'acord inclou garanties de no agressió d'Angola per part de Sud-àfrica i la retirada de les tropes cubanes de territori angoleny en un període de vint-i-sis mesos.

Els últims esdeveniments demostren clarament que no és fàcil la realització del pla de pau; la possibilitat del triomf electoral de l'SWAPO no agrada als amics de l'apartheid, no fa massa temps el mateix ministre de defensa sud-africà declarava que el seu govern mai permetria que la bandera roja onegés Windhoek; els medis ultrareaccionaris no s'acaben de conformar amb les noves

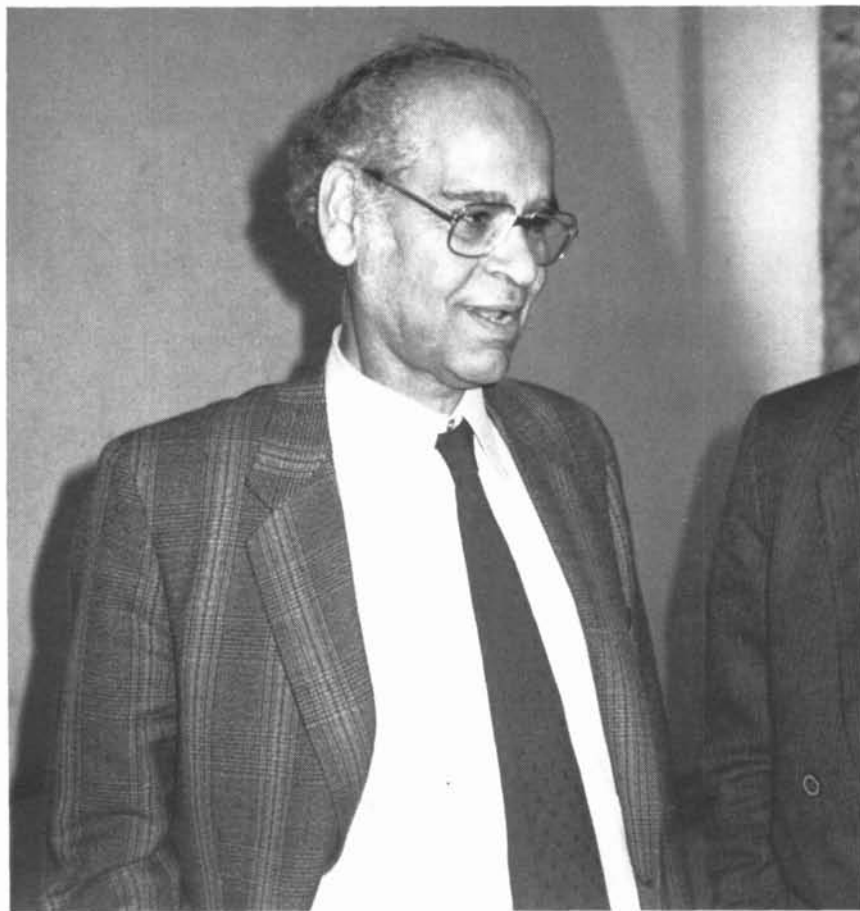
realitats històriques. Estarien disposats a donar solucions de tipus semblant als Bantustans, és a dir, fraccionar Namíbia en un cert nombre de repúbliques fantasma. Dins de la mateixa Namíbia espanta la nova situació més per la pèrdua del poder econòmic que per la del poder polític.

Segons el programa de retirada de les tropes cubanes un primer contingent de tres mil homes devia ésser retirat abans del primer d'abril d'aquest any; cal dir que en un termini de temps molt més curt, el quinze de gener 23 dies després de l'acord, aquests sortien d'Angola; amb aquest gest de bona voluntat Cuba deixava ben clara la seva intenció de respectar els acords. Ara li toca el torn a Sud-àfrica, ja veurem el seu procedir; les actituds de moment no són gaire esperançadores.

Enric Crusat de Abaria

Entrevista a Fawzy Mansour
Professor de la facultat de Dret d'El Caire

L'AJUDA ECONÒMICA INTERGOVERNAMENTAL ÉS UNA DOMINACIÓ IMPERIALISTA

FAWZY MANSOUR

Fawzy Mansour és professor de Dret de la Universitat d'El Caire, s'ha desplaçat a Barcelona, conjuntament amb Samir Amin —els dos formen part del mateix equip de treball—, i altres intel·lectuals d'Àfrica, Àsia i Amèrica Llatina per participar en el FORUM DEL TERCER MÓN, celebrat recentment als locals de CIDOB. El «meeting» tal com anomena F. Mansour el Forum, ha tingut una participació molt brillant d'intel·lectuals, científics i estudiosos de la problemàtica dels països en vies de desenvolupament. Seguidament publiquem unes declaracions concedides a DCIDOB.

— **¿Quins objectius es pretenen aconseguir amb el Fòrum del Tercer Món que es fa aquí al CIDOB?**

— Aquesta es una més de les reunions que s'estan fent arreu del món. Amb aquestes reunions s'uneixen els científics dels tres continents que pertanyen al que es coneix com a països del Tercer Món. Són trobades periòdiques. Aquest Fòrum es reuneix per discutir els problemes que tenim en comú els tres continents en vies de desenvolupament, Àfrica, Àsia i Amèrica llatina. Els problemes existents són principalment els que tenim amb els països centrals (països del nord), regits pel sistema capitalista. Un altre fet a tenir en compte és que la crisi que afecta als països centrals, repercuteix directament als països més pobres. En aquesta reunió en concret aquí a Barcelona els temes que hem tractat més són la transnacionalització, que es tradueix amb una dominació encara més forta per part dels països centrals i per altra banda la formació d'estats i de governs democràtics als països del Tercer món.

— **¿Quin paper juguen els Estats als països en vies de desenvolupament?**

— Bé, la veritat és que dependrà molt del tipus de govern, alguns països del Tercer món estan en mans de gent més privilegiada, per tant són gent que perpetuen l'imperialisme en aquests països. Moltes vegades estan fent el joc als mateixos pobles. Un altre tipus de classe dominant seria la burgesia liberal que combrega amb les idees capitalistes, fa un pacte amb les idees centrals, promocionen un tipus d'economia oberta que facilita que els països centrals inverteixin en el Tercer món. D'aquesta manera es perpetua l'explotació, mitjançant el control de la seva economia, el deute extern, etc. així doncs s'entra a la ca-

dena de dependre del Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional. El tercer tipus seria la classe burgesa dominant que té el poder en el país i crea un sector públic potent i es preocupen per una planificació de l'economia del país i no és tant del seu poder personal sinó l'interès de tota la població, tant la treballadora com el sector dels pagesos. D'aquesta manera es pot fer el plànning de la reforma agrària, poden mantenir un sous mínimament dignes, etc. Cal tenir cura que els tres punts esmentats son teòrics i que moltes vegades es pot donar el cas de la combinació de més d'un. Una altra característica és que els tres aspectes no són estables, per exemple, un tipus de govern basat en una burgesia liberal no es perpetua, sinó que moltes vegades es passa d'un a l'altre, és el cas de Xile o una part d'Egipte. A Egipte es va començar amb el tercer tipus de govern donant prioritat a la planificació, considerant tot el sector de la població i que per pressions internes o externes ha passat al tipus segon on hi ha molta inversió estrangera. Per altra banda també pot passar el cas contrari, que per pressió popular es passi del primer al segon tipus.

—Les diferències socials existents a la població —des de les élites fins als més pobres— d'un país en vies de desenvolupament, ¿poden representar un fre en la pròpia economia o en l'autoproducció?

—Sí, en alguns països és així, sobretot als més oligàrquics. En aquests països hi sol haver un sector molt reduït que controlen el diversos poders. És correcte, dir, doncs, que les diferències són un fre per al desenvolupament econòmic, però hi ha països del tercer món on hi ha una classe mitja prou desenvolupada. Tot i així molts països en vies de de-

svolupament estan molt connectats amb els països centrals, la qual cosa fa que només uns quants en treguin profit. Una altra raó pot ser la manca d'un ambient favorable per al desenvolupament del país o pot ser també la inquietud per part de la classe mitjana aburguesada de copiar l'oest i per tant de tenir els productes de consum que estan de moda en aquest indret. En aquests països no es pot dir que hi ha una classe mitjana nacional sinó una classe mitjana local, perquè realment el que els fa com a classe mitjana no és el paper que juguen a l'economia dins el país, sinó el fet de ser consumidors dels productes foranis, la qual cosa afavoreix els lligams amb els països centrals, el que fan doncs, és ajudar els països de l'economia central.

—¿Quina diferència veu entre l'ajuda econòmica que arribava a Nicaragua en temps de Somoza i l'ajuda que pot rebre un país com Guinea, és a dir, un país que estigui recolzat o no per EUA?

—Bé, cal tenir clar que el concepte d'ajuda econòmica que s'empra als països centrals, nosaltres, no l'anomenem d'aquesta manera sinó que el coneixem com a dominació imperialista, perquè l'únic que fan és afavorir la classe dominant i reforçar la seva connexió amb els països centrals. El segon efecte que fan és potenciar una economia que l'únic que fa es potenciar l'explotació de la gent del país i despullar aquests de les seves riqueses o primeres matèries, tot per afavorir els països centrals. En tercer lloc, els efectes que produeixen les ajudes econòmiques occidentals és retardar o aturar el creixement i el desenvolupament d'una economia més alternativa, més d'autosuficiència. pertant la conclusió final de l'ajut econòmic

intergovernamental és que fa produir un trasvassament dels recursos naturals i del potencial econòmic dels països del tercer món als països centrals, en comptes de ser un ajut dels països centrals cap als països del tercer món. Per exemple, si jo et dono 10 milions de dòlars, però, a canvi en treus 100 milions, ¿això és una ajuda?

—¿Quina és la seva opinió de les ONGS amb respecte als països en vies de desenvolupament?

—Les ONGS, sobretot les escandinaves que són les que conec més bé, estan plenes de bones intencions però no sempre són positives. Quan arriben molts diners de fora, encara que siguin de les ONGS, desvien els interessos de la població. Per tant, aquest desviament pot representar desencaminar la població cap a altres objectius que no siguin l'autosuficiència i cap a un desenvolupament autocentrat.

—El Mercat Únic europeu del 92, ¿en quina mesura pot afectar als països en vies de desenvolupament?

—Estic d'acord en que diversos països s'uneixin per formar organitzacions econòmiques, a més hauria d'ésser així, hi hauria d'haver més diversificació al món, però, presenta una sèrie de dificultats i problemes. Per contestar la pregunta plantejo que es reflexioni en el si de la comunitat de cara al 92, perquè els països més pobres de la CEE poden tenir conseqüències econòmiques negatives en existir països amb economies més riques i altres més pobres. Si pot ser perjudicial per als països més pobres de les comunitats, només cal imaginar les conseqüències dels països en vies de desenvolupament.

Ramon Roca i Ribó

REFERÈNDUM A L'URUGUAI

El propassat 16 d'abril foren convocats davant les urnes més de dos milions d'uruguaians per decidir, mitjançant aquest referèndum, si continuava o no en vigor la Ley de Caducidad de la Pretensión Punitiva del Estado, més coneguda com a Ley de Impunidad.

Quan el 22 de desembre de 1956 fou aprovada l'esmentada llei, el descontent s'estengué per tota la població. Els familiars d'aquells que havien desaparegut o sofert tortures van crear una comissió amb la finalitat de sol·licitar la convocatòria d'un referèndum on la població es definís respecte de l'esmentada llei. El procés de recollida i comprovació de les 600.000 signatures aconseguides va ser dificultada pel govern qui no veia amb bons ulls aquesta iniciativa. Superats els entrebancs legals, el desembre de 1989 s'aplanà el camí vers la celebració d'aquest referèndum.

El Partido Colorado, al govern, i determinats sectors del Partido Blanco eren partidaris de la continuïtat de la llei mentre que els partits d'esquerre i d'altres sectors del Partido Blanco estaven a favor de la derogació.

Durant el període electoral, el govern usà tots els mitjans al seu abast per entorpir la campanya pro-derogació. La seva estratègia es basava en dos fronts: atemorir la població amb el possible risc de la involució insurgent i difondre un hipotètic recolzament al govern de persones com Joan Pau II o Felipe González. La transició espanyola fou adduïda com a model pel Partido Colorado.

Els resultats foren favorables a la continuïtat. Un 57% dels electors es mostraren partidaris de mantenir la Ley de Impunitat mentre que el 43% defensava la postura contrària. Les ciutats van votar majoritàriament per la derogació (56'5% en front d'un 43'5%); el camp es mostrà partidari de la continuïtat (68'7% en front d'un 21'3%).

El president de l'Uruguai, Julio María Sanguinetti, manifestà: "Quan es tancaren les urnes s'acabà la transició de l'Uruguai". Tanmateix no le sap fins a quin punt ha servit aquest referèndum per tancar una etapa de la transició o per provocar una divisió en la societat uruguiana.

ELECCIONS A EL SALVADOR

El procés electoral a El Salvador va estar carregat de tensió fins el seu acabament, el propassat 19 de març. Aquestes eleccions se centraren fonamentalment en dues qüestions: el fracàs del diàleg entre la guerrilla i el partit governant (Partido Demócrata Cristiano) i el boicot, dut a terme per la guerrilla, contra aquests comicis.

L'augment d'accions militars i la prohibició que funcionés cap tipus de mitjans de transport responia al propòsit, per part de la guerrilla, de fer fracassar la consulta electoral i per extensió el partit governant.

Els dirigents de les guerrilles eren conscients que la seva estratègia perjudicava grups que tradicionalment eren els seus aliats: Frente Democrático (FDR) de Guillermo Ungo. També sabien que qui en resultaria beneficiat seria el partit ultradretà, màxim representant dels empresaris terratinents: Alianza Republicana Nacionalista (ARENA), la qual presentava com a candidat a l'Alfredo Cristiani.

Les urnes van confirmar els pronòstics. Cristiani aconseguí la majoria absoluta (53'8%), fent-se innecessària una segona volta. Per a la guerrilla, aquest triomf de la dreta més dura marca defi-

nitivament el fracàs del projecte nord-americà, que pretenia d'afavorir la creació d'un centre-dreta entre dos grups radicals: el marxista i l'ultradretà. El 36'5% aconseguit per Fidel Chávez, candidat del PDC, suposa un fort daltabaix per als Estats Units ja que aquest país havia realitzat grans inversions a l'objecte de mantenir un govern democràtic i es veurà obligat a pensar en una nova estratègia per a El Salvador.

No obstant això, el més perjudicat per l'estratègia de la guerrilla fou, sorprendentment, el seu aliat (FDR) el qual presentava com a candidat a Guillermo Ungo qui no va obtenir més que el 3'2% dels vots. Aquest resultat ha induït l'FDR a replantejar-se les seves relacions amb la guerrilla.

Després de les eleccions, el restabliment del diàleg entre la guerrilla i el nou govern és quelcom esperat pels salvadorencs. Cristiani s'hi ha compromès. L'editorial publicada el dia següent a les eleccions en el "Diario de Hoy" —portaveu de la dreta tradicional— escampa, però, dubtes respecte d'aquest diàleg. En aquesta editorial es manifesta que "es teixeix una conjuntura que pretén desconèixer el vot i obligar a negociacions amb la guerrilla".

ELECCIONS A TUNÍCIA

El propassat 2 d'abril es van celebrar a Tunícia les primeres eleccions després de la retirada forçosa de Habib Burguiba. Les eleccions tenien una doble finalitat: escollir el president de la República i els 141 diputats de la Cambra.

Quant al president no hi havia cap dubte car el consens entre totes les forces polítiques era total. Ben Ali, l'únic candidat, obtingué el 99% dels vots emesos.

Tanmateix, l'elecció dels diputats constituïa un test important respecte a la força de l'oposició. D'entre els set grups polítics que s'hi presentaven el que tenia més possibilitats d'èxit era el partit governant encapçalat per Ben Ali: Agrupación Constitucional Democrática (anteriorment Partido Socialista Desturiano, dirigit per Habib Burguiba). El fort arrelament d'aquest partit en tot el país a més d'un sistema electoral majoritari, van deixar molt poc marge a l'oposició per maniobrar. Malgrat les protestes,

no foren canviats ni la llei electoral ni el sistema de padrinatge (cada candidat havia d'estar apadrinat per un determinat nombre de persones).

Els resultats foren colpidors. La Agrupación Constitucional Democrática va obtenir més del 60% en totes les circumscripcions, cosa que li atorgava la totalitat dels escons de la Cambra.

Els islamistes del Partido del Renacimiento, grup no legalitzat, els membres del qual es presentaven com a independents, van aconseguir un 14'4%, passant a ocupar el segon lloc com a força política. Davant d'aquest fet, el govern té la necessitat de legalitzar aquest partit del qual Rachid Ganuchi n'és líder.

Més modest fou el resultat aconseguit pel partit d'Ahmed Mestri: Movimiento de los Demócratas Socialistas que, amb un 3% dels vots, era molt lluny del seu ideal: situar-se com a segona força política.

ELECCIONS AL PARLAMENT EUROPEO

Quan el 1974 fou acceptada per tots els Estats membres l'elecció del Parlament Europeu per sufragi universal lliure i directe¹ es tancava un llarg període que havia començat l'any 1960 amb la presentació d'un primer projecte del Parlament.

D'acord amb el Tractat de Roma, el Parlament desenvolupa un paper de consulta i control. La reprovació de la Comissió fou durant molt de temps l'atribució més important del Parlament. Més endavant, en ésser elegit per sufragi universal directe i en voler atorgar-li un major relleu en la presa de decisions comunitàries, se'l dotà de la potestat de dir l'última paraula quant al pressupost de les despeses no obligatòries.²

El control sobre la Comissió i els dictàmens que ha de lliurar al Consell col·loquen el Parlament al bellmig del no sempre fàcil diàleg entre el Consell i la Comissió. En aquest diàleg d'institucions es palesa l'enfrontament d'interessos dins les Comunitats. Mentre que la Comissió representa l'ideal europeista, el Consell —representant dels Estats membres— modera l'ímpetu de la Comissió en la construcció europea. Entre ambdues institucions es troba el Parlament, amb una posició cada cop més propera a la Comissió. Aquest Parlament, que encara no té seu fixa i única, acull uns 518 diputats repartits d'acord a la demografia de cadascun dels països membres (60 per Espanya). Aquests

diputats s'agrupen segons la seva ideologia i no la seva nacionalitat. Quelcom de diferent mancaria de sentit en una Institució que com el Parlament pretèn la major integració d'Europa.

La por a una alta abstenció

Les eleccions que es duran a terme entre els dies 15 i 18 de juny als diferents Estats membres renovaran la composició de la Cambra europea. Per tercera vegada (1979 - 1984) es convocarà la ciutadania comunitària perquè exerceixi el seu dret a votar i perquè triï entre els diferents programes aquell que consideri com a millor camí vers la construcció d'Europa.

Un dels majors problemes que plantegen aquestes eleccions és la manera de sensibilitzar el ciutadà perquè voti. Les dues anteriors eleccions van estar caracteritzades per una elevadíssima abstenció en alguns països (68% en G.B, 52% en D.K) i no sembla pas que a les properes, tot i les perspectives del Mercat Únic, hi hagi un canvi en aquesta tendència abstencionista.

Un altre problema que han d'acarar les eleccions de juny és el de l'excessiva inclinació, per part dels candidats, a tractar més els problemes nacionals que els comunitaris, convertint les eleccions en una mena de revàlida per als partits polítics que ocupen el poder. Les temà-

tiques en què s'haurien de centrar els debats europeus són: els problemes amb què es troba la construcció europea i el paper que ha de desenvolupar-hi el Parlament. Una de les qüestions que ara per ara es planteja és quin paper jugaria el Parlament en un futur pròxim: continuaria amb unes atribucions limitades o les ampliarà? es convertirà en un Parlament constituent com desitgen alguns? Des del 1979, l'objectiu fonamental del Parlament és aconseguir que les competències legislatives es reparteixin entre el Consell i el Parlament. El camí és llarg i difícil donat que aquest augment de competències es realitzarà a costa d'una major pèrdua de ciutadania dels països membres, cosa que de moment no estan disposats a permetre.

Basant-nos en l'abstenció i en els temes debatuts durant el període electoral podem deduir la conscienciació de la ciutadania en la construcció europea i el ritme que aquesta seguirà a mig termini.

José Manuel Celorio

¹: Aquest tipus d'elecció del Parlament estava previst al tractat de Roma, Art. 138/3

²: Aquestes despeses inclouen: funcionament institucional, Fons Social Europeu, Fons d'Ajuda Regional. Representa aproximadament el 25% del pressupost comunitari.

La redacció de DCIDOB ha sol·licitat els programes electorals —o els punts principals de cadascun d'ells— referents a les properes eleccions europees, als partits representats al Parlament català. Seguidament publiquen els extractes dels programes o documents rebuts dels diferents partits a l'hora del tancament d'aquesta publicació.

PARTIT DELS COMUNISTES DE CATALUNYA (PCC) PARTIDO COMUNISTA DE LOS PUEBLOS DE ESPAÑA (PCPE)

- Reforzar la propuesta comunista en Europa.
- PCC debe dialogar y cooperar con otras fuerzas de izquierda y de progreso.
- Sólo una presencia fuerte de los comunistas en Europa permitirá hacer efectivo un programa de verdadero progreso social.
- El cumplimiento de las previsiones del Acta Única no tiene un carácter irreversible.

- Estrategia común del movimiento obrero y las fuerzas democráticas y progresistas con el objetivo de poner freno e incluso impedir la realización del proyecto del Acta Única.
- Recuperación de las competencias que el proceso de integración ha arrebatado al Parlamento español y catalán.
- El final lógico de un proceso de renegociación del tratado de adhesión es la celebración de un referéndum.

- Contrario a la apertura de un proceso constituyente que tenga como fin la creación de un estado supranacional en Europa occidental.
- Europa, casa común de los pueblos del Atlántico a los Urales.
- Por una Europa de Paz, sin armas, nucleares.
- Renegociación del tratado de adhesión.

ELECCIONS AL PARLAMENT EUROPEO

Quan el 1974 fou acceptada per tots els Estats membres l'elecció del Parlament Europeu per sufragi universal lliure i directe¹ es tancava un llarg període que havia començat l'any 1960 amb la presentació d'un primer projecte del Parlament.

D'acord amb el Tractat de Roma, el Parlament desenvolupa un paper de consulta i control. La reprovació de la Comissió fou durant molt de temps l'atribució més important del Parlament. Més endavant, en ésser elegit per sufragi universal directe i en voler atorgar-li un major relleu en la presa de decisions comunitàries, se'l dotà de la potestat de dir l'última paraula quant al pressupost de les despeses no obligatòries.²

El control sobre la Comissió i els dictàmens que ha de lliurar al Consell col·loquen el Parlament al bellmig del no sempre fàcil diàleg entre el Consell i la Comissió. En aquest diàleg d'institucions es palesa l'enfrontament d'interessos dins les Comunitats. Mentre que la Comissió representa l'ideal europeista, el Consell —representant dels Estats membres— modera l'ímpetu de la Comissió en la construcció europea. Entre ambdues institucions es troba el Parlament, amb una posició cada cop més propera a la Comissió. Aquest Parlament, que encara no té seu fixa i única, acull uns 518 diputats repartits d'acord a la demografia de cadascun dels països membres (60 per Espanya). Aquests

diputats s'agrupen segons la seva ideologia i no la seva nacionalitat. Quelcom de diferent mancaria de sentit en una Institució que com el Parlament pretèn la major integració d'Europa.

La por a una alta abstenció

Les eleccions que es duran a terme entre els dies 15 i 18 de juny als diferents Estats membres renovaran la composició de la Cambra europea. Per tercera vegada (1979 - 1984) es convocarà la ciutadania comunitària perquè exerceixi el seu dret a votar i perquè triï entre els diferents programes aquell que consideri com a millor camí vers la construcció d'Europa.

Un dels majors problemes que plantegen aquestes eleccions és la manera de sensibilitzar el ciutadà perquè voti. Les dues anteriors eleccions van estar caracteritzades per una elevadíssima abstenció en alguns països (68% en G.B, 52% en D.K) i no sembla pas que a les properes, tot i les perspectives del Mercat Únic, hi hagi un canvi en aquesta tendència abstencionista.

Un altre problema que han d'acarar les eleccions de juny és el de l'excessiva inclinació, per part dels candidats, a tractar més els problemes nacionals que els comunitaris, convertint les eleccions en una mena de revàlida per als partits polítics que ocupen el poder. Les temà-

tiques en què s'haurien de centrar els debats europeus són: els problemes amb què es troba la construcció europea i el paper que ha de desenvolupar-hi el Parlament. Una de les qüestions que ara per ara es planteja és quin paper jugaria el Parlament en un futur pròxim: continuaria amb unes atribucions limitades o les ampliarà? es convertirà en un Parlament constituent com desitgen alguns? Des del 1979, l'objectiu fonamental del Parlament és aconseguir que les competències legislatives es reparteixin entre el Consell i el Parlament. El camí és llarg i difícil donat que aquest augment de competències es realitzarà a costa d'una major pèrdua de ciutadania dels països membres, cosa que de moment no estan disposats a permetre.

Basant-nos en l'abstenció i en els temes debatuts durant el període electoral podem deduir la conscienciació de la ciutadania en la construcció europea i el ritme que aquesta seguirà a mig termini.

José Manuel Celorio

¹: Aquest tipus d'elecció del Parlament estava previst al tractat de Roma, Art. 138/3

²: Aquestes despeses inclouen: funcionament institucional, Fons Social Europeu, Fons d'Ajuda Regional. Representa aproximadament el 25% del pressupost comunitari.

La redacció de DCIDOB ha sol·licitat els programes electorals —o els punts principals de cadascun d'ells— referents a les properes eleccions europees, als partits representats al Parlament català. Seguidament publiquen els extractes dels programes o documents rebuts dels diferents partits a l'hora del tancament d'aquesta publicació.

PARTIT DELS COMUNISTES DE CATALUNYA (PCC) PARTIDO COMUNISTA DE LOS PUEBLOS DE ESPAÑA (PCPE)

- Reforzar la propuesta comunista en Europa.
- PCC debe dialogar y cooperar con otras fuerzas de izquierda y de progreso.
- Sólo una presencia fuerte de los comunistas en Europa permitirá hacer efectivo un programa de verdadero progreso social.
- El cumplimiento de las previsiones del Acta Única no tiene un carácter irreversible.

- Estrategia común del movimiento obrero y las fuerzas democráticas y progresistas con el objetivo de poner freno e incluso impedir la realización del proyecto del Acta Única.
- Recuperación de las competencias que el proceso de integración ha arrebatado al Parlamento español y catalán.
- El final lógico de un proceso de renegociación del tratado de adhesión es la celebración de un referéndum.

- Contrario a la apertura de un proceso constituyente que tenga como fin la creación de un estado supranacional en Europa occidental.
- Europa, casa común de los pueblos del Atlántico a los Urales.
- Por una Europa de Paz, sin armas, nucleares.
- Renegociación del tratado de adhesión.

PARTIT SOCIALISTA CATALÀ (PSC-PSOE)

A Europa es decideix el futur de la política, de l'economia, la cultura, la llibertat i la democràcia. Només una Europa unida i progressista ens garantirà un futur millor. I això és el que es discuteix al Parlament Europeu.

El 15 de juny, en elegir els nostres representants al Parlament Europeu, decidirem, quina Europa volem. Els socialistes europeus, units en la Unió dels Partits Socialistes de la Comunitat Europea, ens proposem treballar per una Europa Unida i progressista:

Una *Europa Unida*, perquè només des de la unitat podem fer front als reptes del futur, garantint la pau i la prosperitat dels nostres pobles, mantenint la nostra independència, impulsant les llibertats i els drets dels ciutadans, construint una *Europa dels ciutadans*.

Una *Europa Próspera*, amb la capacitat econòmica i la unió monetària suficient per generar el creixement econòmic que necessitem per crear llocs de treball, fomentar el benestar i lluitar contra les desigualtats.

Una *Europa Solidària*, que no pensi només en els diners i els negocis, com ho voldria la dreta, sinó que treballi per la justícia i el progrés dels països que en formen part i també dels països menys desenvolupats.

Una *Europa dels Pobles*, formada per nacions orgulloses de les seves llengües i de les seves cultures. Catalunya ha de jugar un paper capdavanter, donant suport a l'esquerra que uneix Europa, participant de forma activa en la construcció de la unitat europea i impulsant la nostra llengua i la nostra cultura que són també patrimoni europeu.

Una *Europa Democràtica*, amb un govern europeu responsable davant el Parlament i unes institucions que funcionin d'acord amb els valors fonamentals de les democràcies parlamentàries.

Una *Europa Habitacle*, que faci compatible el desenvolupament econòmic amb la protecció del medi ambient, que preservi el món que hem rebut dels nostres pares per tal que puguin gaudir-lo els nostres fills.

IZQUIERDA UNIDA (IU) - INICIATIVA

— Per un Parlament Europeu amb poders constituents.

— Per la democratització de les institucions comunitàries.

— Per l'avenç de la regionalització i potenciació dels poders locals.

— Pel reforçament de la presència de Catalunya.

— Per l'increment dels Fons Estructurals.

— Per la promoció i defensa de les empreses d'economia social i de l'explotació familiar agrària.

— Per un model de desenvolupament ecològic i alternatiu. Desmantellament progressiu de les centrals nuclears i la seva substitució per energies alternatives.

— Prioritat dels transports col·lectius.

— Per la reducció de la jornada de treball i augment de període de vacances.

— Garantia de la higiene i de la seguretat en el treball.

— Per la participació dels treballadors en el control de les empreses i en els processos de reestructuració sectorial.

— Per la consecució efectiva de la igualtat de drets per a la dona, amb mesures per combatre la gran desocupació femenina.

— Per la promoció especial i prioritària de l'ocupació i la formació juvenils.

— Intensificació dels programes de cooperació interuniversitària i de la recerca comuna en tots els àmbits.

— Per la defensa del dret de creació i divulgació. Protecció especial de les cultures lingüístiques d'àmbit geogràfic restringit.

— Per l'eliminació de totes les armes nuclears que hi ha a Europa, el control i la reducció del comerç d'armes, els països del Tercer Món, el camí de la cooperació i la solidaritat, tot incrementant els recursos fins a un mínim del 0,7 % del PIB comunitari, com també ampliar la seva distribució geogràfica als països llatinoamericans i impulsar les mesures dirigides a la condonació del deute extern.

CONVERGÈNCIA I UNIÓ (CIU)

Indexació del programa

I *Catalunya a Europa. Una construcció en equilibri*

II *Catalunya en l'Europa política*

- a) La Unió europea
- b) Catalunya en l'Europa dels pobles
- c) paper d'Europa en el món

III *Catalunya en l'Europa econòmica*

- a) Harmonitzar la legislació econòmica europea
- b) Catalunya, nucli de l'àrea mediterrània nord-occidental
- c) Política de transports i infraestructura
- d) Pol. agrària
- e) Pol. pesquera
- f) Pol. regional
- g) Pol. recerca i de millora de la competitivitat
- h) Pol. de suport a la petita i mitjana empresa
- i) Pol. de turisme

IV *Catalunya en l'Europa social*

- a) Ocupació i política laboral
- b) Sanitat
- c) Lluita contra la droga
- d) Protecció del consumidor
- e) Demografia
- f) Una política per a la dona
- g) Millorar la qualitat de vida de la gent gran
- h) Integració dels disminuïts

i) Cooperació amb el desenvolupament

— els governs europeus han de destinar efectivament el 0,7% del PNB a la Cooperació amb països en desenvolupament

— sensibilitat vers l'agricultura dels països pobres

— elaboració d'un llibre blanc sobre les relacions nord-sud

— lluita contra la pobresa dins de la Comunitat

— lluita perquè es crei un estatut d'Associacions Europees sense finalitat de lucre, com poden ésser les institucions assistencials i les organitzacions no governamentals per la cooperació amb el desenvolupament.

V *Catalunya en l'Europa de la cultura i de la joventut*

- a) El català, llengua comunitària
- b) El patrimoni cultural europeu
- c) Les telecomunicacions, televisió europea
- d) Joventut
- e) Ensenyament
- f) L'esport

VI *Catalunya en l'Europa del medi ambient.*

ENTESA DELS NACIONALISTES D'ESQUERRA (ENE)

— Fer possible un democràcia sense fronteres, alliberant totes les seves possibilitats emancipadores en el procés de socialització del poder polític i econòmic.

— L'objectiu central de la nostra actuació és l'ampliació de la participació política.

— La construcció del socialisme sense fronteres és el que propugnem les organitzacions polítiques integrades en Izquierda de los Pueblos.

— La Izquierda de los Pueblos propugnem que les presents eleccions al Parlament han d'assenyalar l'inici d'un procés constituent en què es replantegi el sistema polític comunitari i es defineixen els ritmes i terminis en què s'ha de realitzar el projecte de Unidad Europea.

— La Izquierda de los Pueblos entén que la construcció d'una formació política unitària, de caràcter supraestatal, ha de basar-se en un progressiu protagonisme de les Nacions sense Estat.

— La Izquierda de los Pueblos defensa la necessitat d'una Europa dels Pobles i les nacionalitats com a proposta política adreçada a limitar l'estatalització creixent del procés polític de la Unió Europea.

— La Izquierda de los Pueblos aposta per un radical aprofundiment dels processos autonòmics en marxa actualment a l'Estat espanyol com a element bàsic de la nostra estratègia per a la consecució de la nostra sobeïania nacional.

— Defensem un nacionalisme sense fronteres com a programa polític per a l'exercici de la sobeïania de tots els pobles de l'Estat espanyol i d'Europa.

— Izquierda de los Pueblos comparteix les crítiques que han denunciat que el projecte d'unificació europea s'ha vist reduït, sistemàticament, a la creació d'un espai estrictament econòmic.

— Izquierda de los Pueblos defensa la necessitat d'impulsar una nova política econòmica comunitària mitjançant una formulació social de les prioritats, que garanteixi la satisfacció de les necessitats bàsiques:

- aprofundir en el desenvolupament de la política comunitària partint dels horitzons oberts per l'Acta Única: establiment del mercat únic i els avenços vers una major convergència de les polítiques monetàries, econòmiques i de desenvolupament científic i tecnològic;
- estendre, igualment, les intervencions adreçades a corregir les desigualtats econòmiques territorials;
- promoure una decidida política a favor de la democratització de l'accés a l'ocupació i la lluita contra l'atur, i per últim

d) desenvolupar una política d'igualtat d'oportunitats i de benestar social.

— La Izquierda de los Pueblos propugna l'aprofundiment en les propostes de reforma dels fons estructurals de la CEE.

— La Izquierda de los Pueblos propugna la immediata ampliació dels recursos comunitaris que han de passar a disposició directa de les Comunitats.

— La Izquierda de los Pueblos pretén la democratització de l'accés a l'ocupació i de les relacions laborals i l'articulació d'una renovada política de benestar social més solidària, orientada a garantir la igualtat d'oportunitats de tots els ciutadans en l'accés a unes millors condicions de vida.

— La Izquierda de los Pueblos creu que ampliar les taxes de creixement econòmic ha de constituir, veritablement, un dels objectius fonamentals de les actuacions de la Comunitat.

— La Izquierda de los Pueblos considereu que aprofundir en el disseny d'una nova política ocupacional que respongui a tots els reptes plantejats per la recent producció automatitzada, constitueix una tasca política de primera classe per a les forces socialistes de l'esquerra i un element central del nou projecte social que defensen per a Europa.

— La Izquierda de los Pueblos propugna la necessitat d'augmentar el paper específic de les forces socials per a la definició de les polítiques socio-econòmiques de la Comunitat.

— La Izquierda de los Pueblos propugna la urgent necessitat de redissenyar polítiques adreçades a garantir la igualtat d'oportunitats i l'accés a unes millors condicions de vida.

— La Izquierda de los Pueblos defensarà en les institucions comunitàries la posada en marxa d'un programa d'acció social, específicament adreçat a eradicar la pobresa.

— A la Izquierda de los Pueblos ens preocupen els efectes que l'activitat militar té sobre la vida dels ciutadans i sobre el medi ambient on aquesta es desenvolupa.

— La Izquierda de los Pueblos aposta per una "Llar per a tots".

— La Izquierda de los Pueblos proposa una política d'ordenació territorial capaç de distribuir especialment la població i les activitats econòmiques de manera tal que permeti una optimització de l'ús del sòl.

— La Izquierda de los Pueblos opta per una economia sostenible, és a dir, que asseguri la satisfacció de les necessitats del present sense comprometre la capacitat de les futures generacions per a satisfer les pròpies.

— La Izquierda de los Pueblos defensa les propostes alternatives que propugnen una Europa pacífica, igualitària, solidària amb els pobles del món, ecològicament viable i, en definitiva, avançada en la construcció d'un futur nou i millor.

— La Izquierda de los Pueblos creu que Europa pot i ha de col·laborar amb els pobles del tercer món perquè es desenvolupin i s'emancipin realment, per alliberar de la fam els condemnats.

— La Izquierda de los Pueblos apostem per la solidaritat com a única eina capaç de remoure els mecanismes d'explotació.

— La Izquierda de los Pueblos advoca també per una ajuda al desenvolupament que sigui realment útil.

— La Izquierda de los Pueblos proposa alhora la condemna del Deute Extern dels països del tercer món, com a solució urgent a aquest llast financer que els impedeix de veure l'horitzó i que hem de denunciar com a un altre instrument més de l'explotació Nord-Sud.

— La Izquierda de los Pueblos proposa mesures de limitació del comerç d'armes per a governs tirànics, que volen els drets humans, o per a països en conflicte bèl·lic.

PARTIDO POPULAR (PP)

El programa del Partido Popular és equivalent als que s'estan aplicant amb èxit als països més desenvolupats de la CEE, basat en un estricte control de les despeses públiques, en l'eliminació del malbaratament, del creixement burocràtic i de l'intervencionisme, en la recerca d'una ocupació total a través del foment de la llibertat d'empresa i de la iniciativa privada, fundat en un compromís seriós per a la defensa occidental a través de la participació plena en les estructures de l'OTAN, i adreçat a considerar els Estats Units com a un aliat amb qui cal reforçar els nostres vincles en tots els sectors.

És una ideologia, és un programa, similar en tot als dels altres partits membres de la Unió Democràtica Internacional (IDU) o la seva branca europea (EDU), és a dir, els democristians alemanys, els conservadors anglesos, els republicans nord-americans i els liberals japonesos, per exemple.

El Partido Popular creu seriosament en la necessitat de forjar la Unió Europea, un plan objectiu que exigeix una reforma urgent de la política i de moltes estructures dels països comunitaris.

EL DEUTE EXTERN D'AMÈRICA LLATINA

Selecció de la base de dades Cidob sobre el deute extern d'Amèrica Llatina

891172901 CC= C.E. 10/88

Ti: "América Latina: El financiamiento del desarrollo en los noventa y sus relaciones con el mundo acreedor"
 Au: RUIZ DURAN, C.
 Nr: Comercio Exterior
 México, 1988. pp= 863-871;

América Latina/Deuda Externa/Negociaciones/Perspectivas Estados Unidos/Reino Unido/Bancos/Cuadros/Francia Japón/República Federal Alemana

891172601 CC= C. SELA 20/88

Ti: "El vínculo deuda-comercio"
 Ai: Secretaría permanente del SELA
 Nr: Capítulos del SELA
 Caracas, 1988; pp= 30-35;

América Latina/Deuda Exterior/Comercio Exterior/ Informe SELA

891172501 CC= C. SELA 20/88

Ti: "Situación de la deuda externa regional y convergencia para la negociación"
 Ai: Secretaría permanente del SELA
 Nr: Capítulos del SELA
 Caracas, 1988; pp= 21-29;

América Latina/Caribe/Deuda Externa/Negociaciones/1988 Estrategia/Informe SELA

891169901 CC= D.E. 109/88

Ti: "La coordinación de los deudores latinoamericanos: ¿cuál es la lógica de su accionar?"
 Au: TUSSIE, Diana
 Nr: Desarrollo Económico
 Buenos Aires, 1988; pp= 67-87;

América Latina/Deuda Externa/Política Económica/Negociaciones Estrategia/Perspectivas/Cooperación

891143201 CC= I.L. 6/89

Ti: "Panorama general del estado de la deuda externa en América Latina"
 Nr: Informa Latinoamericano
 Londres, 1989; pp= 6-7;

América Latina/Deuda Externa/Datos Básicos/Cuadros/1988

891135201 CC= L

Ti: "La crisis de América Latina y la deuda externa"
 Au: DE SEBASTIAN, Luis
 Ed: Alianza editorial
 Madrid, 1988; pp= 1-236;

América Latina/Economía/Crisis/Deuda Externa/Perspectivas/Sistema Financiero/Política Económica/Cuadros/Bibliografía

891130601 CC= C.SELA 19/88

Ti: "La crisis del endeudamiento externo y las iniciativas del Fondo Monetario Internacional"
 Au: CAMDESSUS, Michel
 Ai: Secretaría Permanente del SELA
 Nr: Capítulos del SELA
 Caracas, 1988; pp= 21-25;

América Latina/Deuda Externa/Perspectivas/Política Económica/Fondo Monetario Internacional

891130501 CC= C. SELA 19/88

Ti: "Un enfoque europeo del problema de la deuda externa"
 Au: ZANDANO, Gianni
 Ai: Secretaría Permanente del SELA
 Nr: Capítulos del SELA
 Caracas, 1988; pp= 17-20;

América Latina/Deuda Externa/Teorías/Política Económica/Perspectivas

891130401 CC= C.SELA 19/88

Ti: "Las consecuencias sociales y políticas del endeudamiento: hacia un nuevo apartheid?"
 Au: SONNTAG, Heinz
 Ai: Secretaría Permanente del SELA
 Nr: Capítulos del SELA
 Caracas, 1988; pp= 10-16;

América Latina/Economía Nacional/Deuda Externa/Nivel de Vida/Perspectivas

891068301 CC= C. SELA 18/88

Ti: "Nueva estrategia de la banca acreedora y sus repercusiones en los mercados secundarios"
 Au: GRIMBERG, Gabriel
 Ai: Secretaría Permanente del SELA
 Nr: Capítulos del SELA
 Caracas, 1988; pp= 41-43;

Deuda Externa/América Latina/Bancos/Estrategia

891067701 CC= E. CIEPLAN 23/88

Ti: "América Latina y la condicionalidad del Fondo Monetario Internacional y del Banco Mundial"
 Au: MELER, Patricio
 Nr: Colección Estudios CIEPLAN
 Chile, 1988; pp= 195-237;

América Latina/Deuda Externa/Crisis/Política Económica/Estrategia/Fondo Monetario Internacional/Banco Mundial/Cuadros/Teorías

891067601 CC= E. CIEPLAN 23/88

Ti: "La crisis de la deuda externa y las políticas de ajuste estructural en América Latina"
 Au: EDWARDS, Sebastián
 Nr: Colección Estudios CIEPLAN
 Chile, 1988; pp= 145-193;

América Latina/Deuda Externa/Crisis/Política Económica/Estrategia/Cuadros/Bibliografía

EL DEUTE EXTER D'AMÈRICA LLATINA

Selecció de la base de dades Cidob sobre el deute extern d'Amèrica Llatina

881065701 CC= R. Eco. 80/88

Ti: "1982-1987: experiencias de un drama inconcluso"
Au: MARTINEZ, Osvaldo
Nr: Realidad Económica
Buenos Aires, 1988; pp= 110-131;

América Latina/Deuda Externa/Negociaciones/Crisis/Informe/Perspectivas

881037808 CC= L

Ti: "Historia de la deuda externa de América Latina"
Au: MARICHAL, Carlos
Ed: Alianza América
Madrid, 1988; pp= 1-310;

América Latina/Historia/Economía/Desarrollo/Crisis/Cuadros Deuda Externa/Estadísticas/Bibliografía

881036101 CC= ICE-S 2138/88

Ti: "España y la deuda de los países en desarrollo"
Au: LOPEZ-IBOR, Alfonso
Ai: Ministerio de Economía y Hacienda
Nr: Información Comercial Española
Madrid, 1988; pp= 2195-2196;

España/Deuda Externa/América Latina/Cuadros/1984/1985/1986/Países en Vías de Desarrollo

881029401 CC= D

Ti: "Western Europe and the Latin American Debt crisis"
Au: WIEGAND, Gunnar
Ai: Instituto de Relaciones Europeo-Latinoamericano
Madrid, 1988; pp= 1-112;

Europa Occidental/América Latina/Deuda Externa/Crisis Bancos/Comunidad Europea/Estrategia/Política Económica/Declaraciones/Documentación/Cuadros/Estadísticas/IRELA/Bibliografía

881013901 CC= Tr. E. 216/87

Ti: "El problema mundial de la deuda"
Au: DORNBUSCH, Rudiger
Nr: El Trimestre Económico
México, 1987; pp= 687-694;

Economía Internacional/Deuda Externa/Estados Unidos/Bancos/América Latina/Proyectos/Teorías/Negociaciones/Perspectivas

880994601 CC= Nu. S. 94/88

Ti: "La banca siempre gana. Estrategias de los acreedores frente a la deuda externa".
Au: HILLCOAT, G. Y QUENAN, C.
Nr: Nueva Sociedad
Caracas, 1988; pp= 125-140;

América Latina/Deuda Externa/Bancos/Estrategia/Cuadros Estadísticas/Estados Unidos/Europa Occidental

880994302 CC= Nu. S. 94/88

Ti: "Declaración de Caracas"
Ai: Comité de la internacional socialista para América Latina y el Caribe
Nr: Nueva Sociedad

Caracas, 1988; pp= 90-92;

América Latina/Deuda Externa/Paz/América Central/Haiti Relaciones Este-Oeste/Declaraciones/Internacional Socialista/Documento Original/Declaraciones

880986201 CC= Pe. Ec. 61/87

Ti: "La perspectiva de la deuda latinoamericana"
Au: KUZYNski, Pedro Pablo
Nr: Perspectivas Económicas
Washington, 1987; pp= 60-71;

América Latina/Deuda Externa/Perspectivas/Estados Unidos/Bancos

880982202 CC= E. In. 73/86

Ti: "Panorama de las relaciones políticas y seguridad del área del Atlántico, como consecuencia del trastorno económico"
Au: ROETT, Riordan
Nr: Estudios Internacionales
Santiago, 1986; pp= 16-36;

Economía Interior/Crisis/Deuda Externa/Política Económica/Consecuencias/Perspectivas/Cuadros

880938501 CC= ICE-S 2123/88

Ti: "La capitalización de la deuda externa, una solución insuficiente"
Au: CASILDA, Ramón; y PEREZ, Miguel
Ai: Ministerio de Economía y Hacienda
Nr: Información Comercial Española
Madrid, 1988; pp= 783-786;

Deuda Externa/América Latina/Inversiones Exteriores/Cuadros/Política Económica/Perspectivas

880889701 CC= C.E. 11/86

Ti: "Una propuesta para pagar la deuda y defender la soberanía"
Au: FERRER, Oldo
Nr: Comercio Exterior
México, 1986; pp= 978-983;

América Latina/Deuda Externa/Proyectos

880858601 CC= R. CEPAL 32/87

Ti: "La conversión de la deuda externa vista desde América Latina"
Au: LAHERA, Eugenio;
Nr: Revista de la CEPAL
Santiago, 1987; pp= 106-125;

América Latina/Deuda Externa/Sistema Financiero/Cuadros/Política Económica/Estadísticas/Inversiones

880858501 CC= R. CEPAL 32/87

Ti: "América Latina: reestructuración económica ante el problema de la deuda externa y de las transferencias al exterior"
Au: DEVLIN, Robert
Nr: Revista de la CEPAL
Santiago, 1987; pp= 73-103;

América Latina/Economía Nacional/Deuda Externa/Consecuencias/Política Económica/Perspectivas/Cuadros/Estadísticas